

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
1 APRIL 1932 - No 44



ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
ZEELAND

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR



LENTE



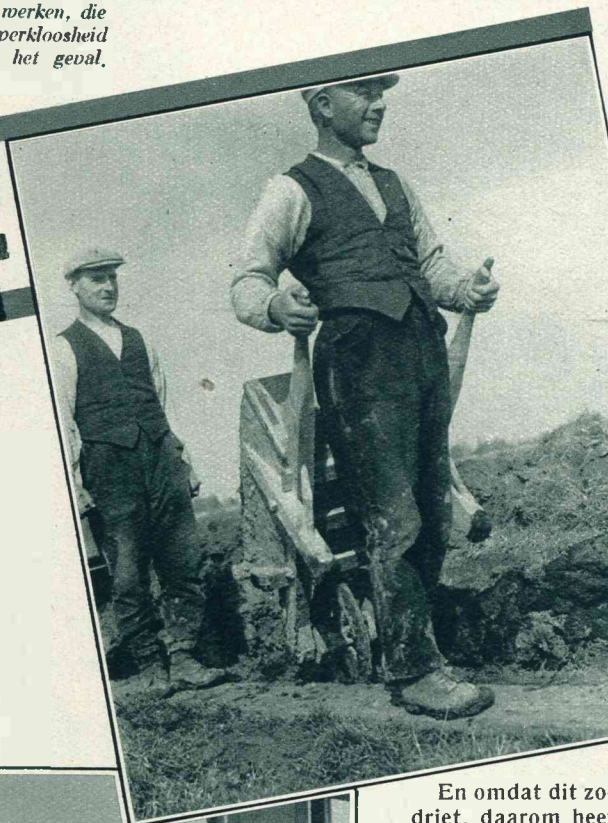
Gezamenlijk zijn we in den put geraakt . . . Bij verschillende werken, die thans door gemeente- en polderbesturen als maatregel tegen de werkloosheid in onze provincie worden ondernomen, is dat zelfs letterlijk het geval.

Als DE CRISIS INGRIJPT

Elk menschenleven heeft zijn hoogte- en laagtepunten. Vandaag is het een meevaller, die tot blijdschap stemt, morgen is het onverwachte tegenslag, die ons in een boos humeur doet rondlopen.

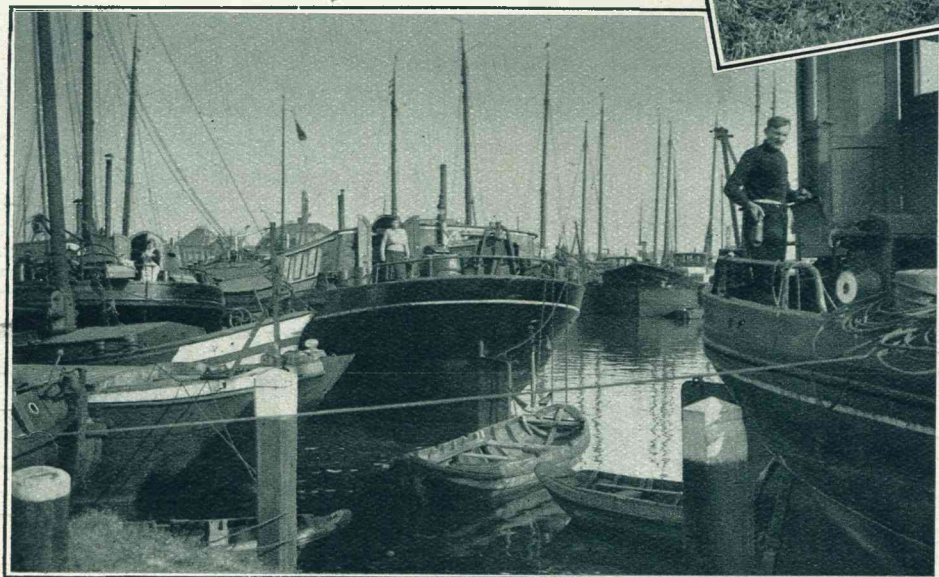
Zelfs de grootste en uiterlijk meest door het lot verwenste menschenkinderen zijn aan dezen noodwendigen gang van zaken onderhevig.

'n Somber beeld van crisis-slachtoffers, die vruchteloos op 'n vrucht wachten.



Crisisarbeid met schop

. . . en kruivagen.



En omdat dit zoo is, omdat elk leven zijn vreugde heeft en zijn verdriet, daarom heeft het ook geen zin, den eenen dag bovenmatig blij te zijn, en den volgenden dag met een hangend hoofd rond te loopen.

Ook is het altijd zoo geweest, dat magere en vette jaren elkaar afwisselden. Oude menschen weten ervan mee te praten, van droge zomers en strenge winters, van oorlogen en andere plagen die het leven van de menschen bedreigden.

En nu leven we in een periode van magere jaren.

Gezamenlijk zijn we in den put geraakt, want er is bijna geen mensch, die door den huidige economischen toestand niet hardhandig wordt getroffen. We leven daarom gezamenlijk in een toestand van rouw. Daar zit iets vertroostends in, al zijn we daarmee niet direct geholpen.

Maar waarmee zijn we dan wel geholpen?

De kranten schrijven veel en drukken allerlei schrikbarende of geruststellende artikelen met vette opschriften, die ons doen schrikken of ons weer een beetje bemoedigen. Maar ook de kranten kunnen ons niet helpen. We zitten in den put en zullen er in blijven, tot de crisis voorbij is.

Wanneer en hoe?

Wij willen ons niet aan lichtzinnige voorspellingen wagen, waar de knapste economen op het oogenblik geen uitweg zien.

Toch mogen we ons in Zeeland nog gelukkig prijzen, en meer of minder geldt dit voor heel ons land.

De berichten die we den laatsten tijd uit andere landen, vooral uit Duitschland kregen, spreken van diepe ellende en hongersnood, en vergeleken daarbij hebben de meesten van ons nog een rijk bestaan.

Maar ook in onze groote steden is de toestand zorgvol. We zagen daar straten waar de meeste huizen leegstonden. En dat is dan nog maar hetgeen men ziet. Armoede wordt meestal in stilte geleden, en armoede is er in meerdere plaatsen.

En is daarvan in Zeeland reeds sprake? Ik heb het nog niet kunnen ontdekken. Zeker, er zijn er velen, ook in onze provincie, en speciaal op het platteland, die den komenden tijd met zorg tegemoet zien.

Vooraf voor de landbouwers ziet het er niet rooskleurig uit. Ook zijn er in onze provincie bedrijven en ondernemingen, die stilliggen of waar met minder personeel wordt gewerkt. Maar dit kan nog de vergelijking niet doorstaan met wat

men buiten de provincie, vooral in de industrie-streken, ziet.

Een enkel hoopgevend feit is het, dat de levens-standaard de laatste maanden zeer sterk is gedaald. Dit gaat niet overal in een gelijk tempo, en vergelijken we de Zeeuwsche prijzen met die buiten Zeeland, dan zijn we hier nog niet in het voordeel. Maar, zoowel als de nadeelige gevolgen van de crisis zich in ons gewest nog niet zoo sterk doen gevoelen als elders, evenzeer zal ook hier de prijsverlaging later intreden.

Men moge klagen zooveel men wil, we zijn hier toch nog niet zoo ver, dat we, zooals in een kleine Zuid-Hollandsche stad gebeurde, een big verkoopen voor de somma van.... vier zoenen!

Elk mensch zal op dezen economischen toestand anders reageeren.



„Vrolijk crisisbeeld”. Geïnspireerd misschien door het geval van „een big door vier zoenen”, biedt de marktkoopman, die z'n waren niet kwijt raakt, deze aan door 1 zoen.

De ijsco-man, die met de vroege Paasch ook vroeg is verschenen, vreest blijkbaar de crisis niet.



We zagen mensen, die het hoofd lieten hangen....

....en 'n ander, die er met z'n sigaren, die niet werden gekocht, den moed in hield.

Ik vermoed, dat onze fotograaf niet lang zal hoeven te zoeken om menschen te vinden, die met hun hoofd naar den grond loopen.

Maar evenzeer geloof ik, dat hij menschen zal weten te treffen, die ondanks crisis en malaise zich vertoonen met een zonnig lachje, dat den zwartsten pessimist zal weten op te beuren.

Malaise in onze provincie, ze is er ongetwijfeld, en de foto's spreken er van. Maar naast de schaduw is het licht, en zoo spreken de foto's ook van den voorspoed waarin ons gewest zich toch ook nog verheugen kan.





Veel zorg wordt er aan de prachtige hortensia's besteed.

Ja, bloemen zijn mooie „dingen”; ze zijn de meest poëtische voorwerpen op deez' aarde. Schoonheid bezitten ze van vorm, van kleur en van geur. Ziet men ze prijken op de velden, in de kassen of in de bloemen-étalages, dan maken ze op ons steeds indruk; bekijkt men echter zoo'n bloem op de keper, dan wordt die indruk veelal tot groote bewondering.

Verbaasd staan we allen over de fijnheid van samenstelling, over de zuivere schoonheid van ieder deel.

Lang kan men zoo'n bloem zien en iets van het Mysterie, waarin we allen leven, wordt ons dan dikwijls bewust. 't Is geen wonder, dat aan de bloemen veel zorg door de menschen wordt besteed. Bloemen zijn er immers — zoo mogen we 't toch beschouwen — voor de menschen. Ze kunnen dienen om ons het leven te veraangenamen, om ons innerlijk edeler te maken. Hoeveel vreugd kunnen ze ons schenken, als ze te lachen staan op onze tafel!

Een groot Nederlandsch schrijver heeft eens medegedeeld hoe een kleine aanleiding oorzaak kan zijn tot een blijder

Een teedere hand verzorgt de tulpen.

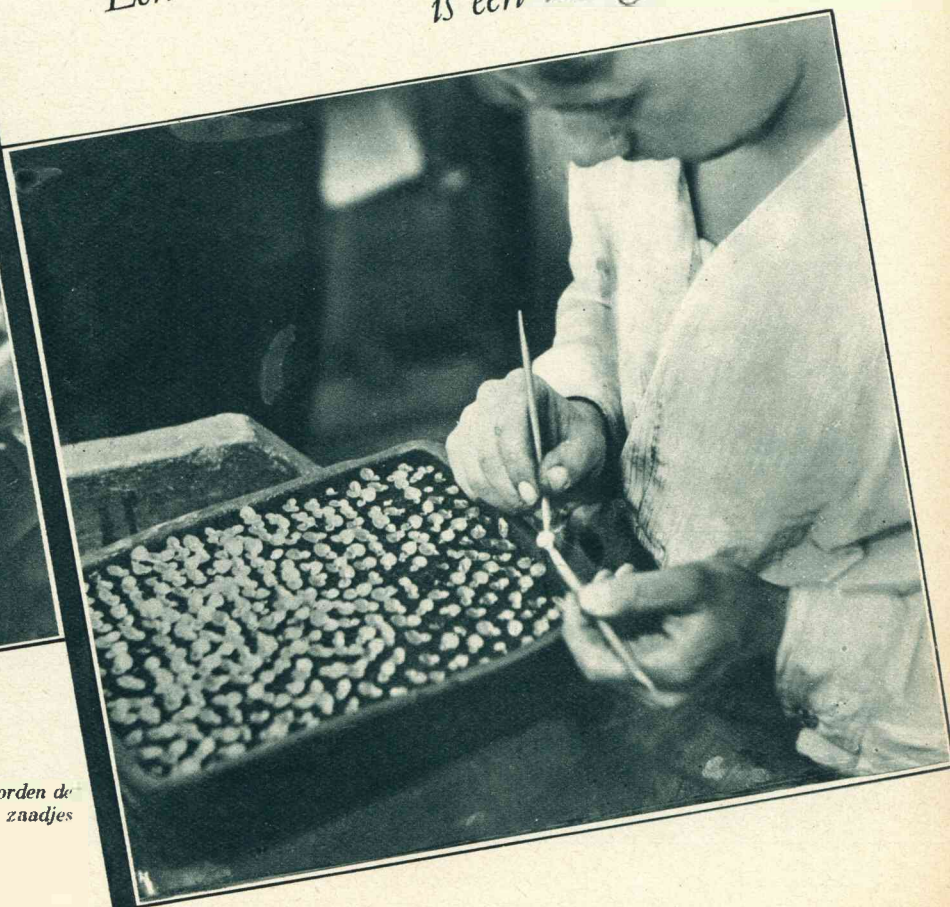


MENSCHEN EN BLOEMEN

*Een Bloem vol schoonheid
is een vreugde voor altijd*

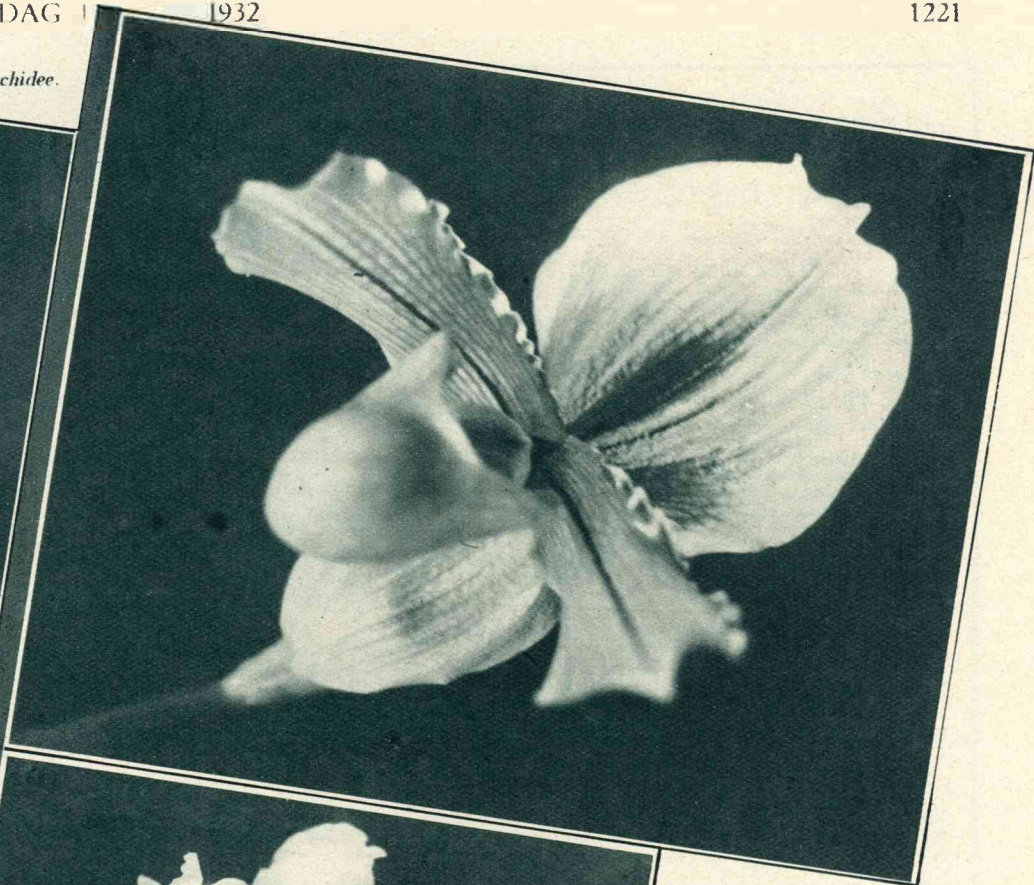


De z.g. „dieven” worden in de azalia verwijderd. „Dieven” zijn schootjes die een bloemenbloei belemmeren.



Voorzichtig worden de ontkiemende zaadjes overgeplant.

Orchidee.



Deze bloem draagt den sprookjesachtigen naam van „Venus-schoentje“.

gestemd gemoed, tot een nieuwe hoop voor ons hart, tot een moediger gedachte.

Het gebeurde hem eens, dat hij zich in een wat somber huis bevond. Plotseling hoorde hij echter 'n prachtig, zingend geluid in de drukkende stilte; het gaf hem geluk, moed, hoop. En wat was dit



smaak in een aardig vaasje op tafel gezet, schijnen als een zonnelach in ons vertrek; ze kunnen ons gelukkig maken. Ze kunnen ons andere, beter gedachten en gevoelens geven.

„Hebt toch altijd een bloemetje in uw woning staan,” raadt ons de volksdichter Adama van Scheltema aan, en wie kent niet dat treffende vers van Guido Gezelle: „Een bloempje heb ik staan nabij me in de oude boekenzale”! En de dichters weten wel wat goed voor ons innerlijk is, hun geesten zijn dikwijls als de bloemen, waarvan wij hier enkele beelden geven.

K. de H.

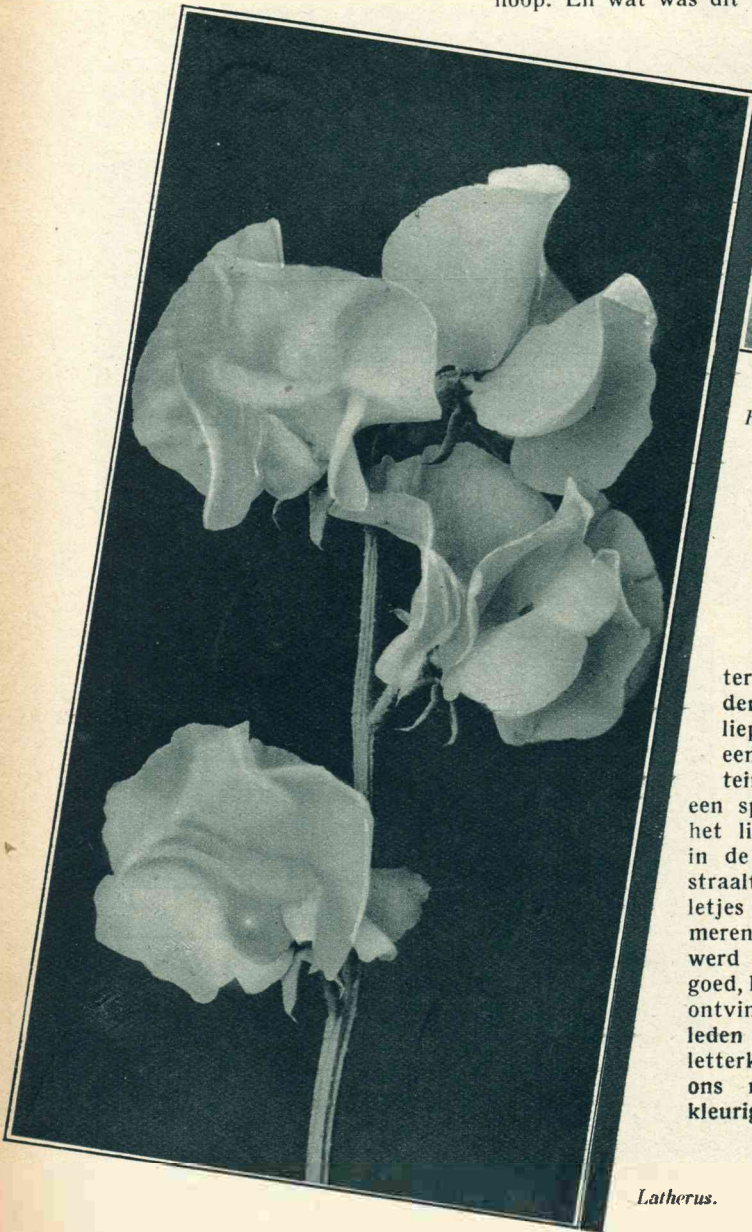
Rhododendron of Alpenroos.

geluid? Iemand streek bij toeval langs den rand van een roemer, die kleurig begon te zingen in de ruimte. De beroemde Iersche dichter Buttler Yeats werd eens, terwijl hij door Londens sombere straten liep, getroffen door een klein waterfonteinje, dat achter in een speelgoedzaak tegen het licht stond en waar, in de sproeiende waterstraaltjes, zilveren balletjes dansten. Zijn sluimerend dichtertalent werd plotseling, en voor goed, hierdoor gewekt. Hij ontving eenige jaren geleden den Nobelprijs voor letterkunde! Zoo kunnen ons nu ook een paar kleurige bloemetjes, met



Bestemming der bloemen.

Lathyrus.



Zeeuwsche Omroep

Hallo ! hallo ! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat de kapitein-ter-zee Pitje verzocht heeft, geen promotie te hoeven maken, daar hij het eenigszins pijnlijk vond, dat de titel schout-bij-nacht aan zijn naam vooraf zou gaan.

In Oostelijk Zeeuwsch-Vlaanderen is een comité gevormd om een algemeen ontwateringsplan voor te bereiden.

Het water is compleet in ongenade gevallen in dat gewest. Er is reeds groote droogte, de waterleiding is weggestemd en nu nog een ontwateringscomité !

Uit dankbaarheid voor betoonde goedgunstigheid, willen de Nederlandsche bankiersgenootschappen een vliegerfeest aan de Middelburgsche rechtbank aanbieden. De vliegers moeten worden vervaardigd van aandelen en effecten, die nog niet in bewaring of in onderpand gegeven zijn. Zoo zal ieder zijn papieren voor 't laatst nog eens hoog kunnen zien staan.

Men meldt ons uit Oostburg, dat zich voor toelating tot de Ambachtsschool 29 leerlingen hebben aangemeld. Onder de leeraren was er meer animo : voor een vacature kwamen er 48 sollicitanten opdagen.

Als er tegenwoordig een schooldeur openstaat, ziet men meer groote mensen dan kinderen in 't gedrang om binnen te komen.

Te Kortgene is een Middenstandsvereniging opgericht met aanvankelijk 14 winkeliersleden. Deze organisatie, zoo seint onze correspondent, zal probeeren geheel 't eiland te omvatten.

Dan zullen die veertien leden toch goede waterlaarzen moeten bezitten, willen zij hun voeten droog houden bij die poging !

Een juffrouw, die Goes een warm hart toedraagt en van den schrikbarenden ganzenmoed gelezen had, heeft deze stad twee witte zwanen gelegateerd. Opdat de beesten niet terstond in het onfrissche grachtwater bezwijken zullen, moet het gemeentepersoneel met de fraaie vogels vóór oefeningen houden bij de plaatselijke rioolputjes.

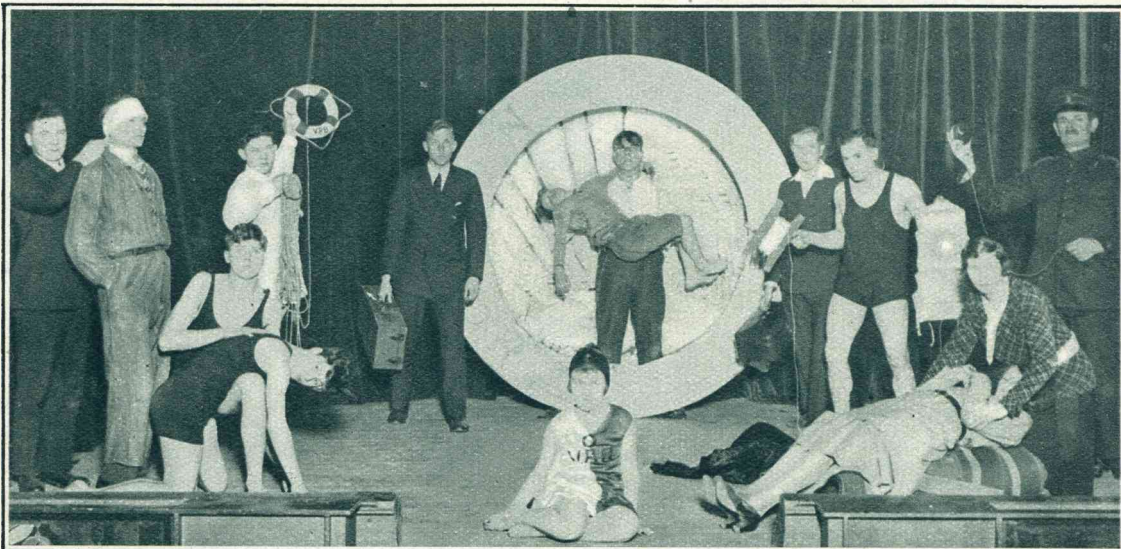
Onze medewerker te Nisse heeft ons geschreven, dat het muziekgezelschap „Ons Genoegen“ aan zijn *donatus* een uitvoering offereerde.

De heer Donaterus is ons totaal onbekend. Wij hopen evenwel, dat hij tot zijn genoegen alles goed doorstaan heeft.

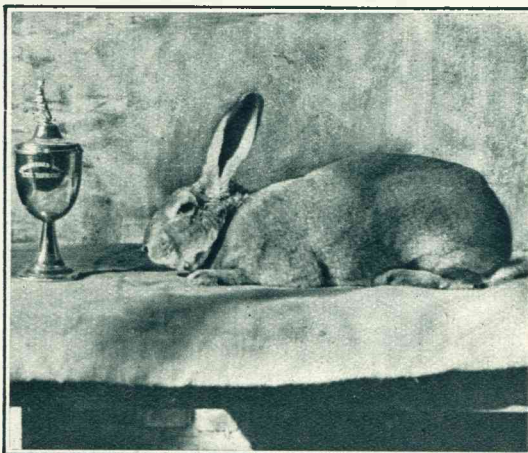
Wij leven in een vurigen tijd. De Vlissingsche politie heeft zelfs een begin van brand in een grasveldje moeten blusschen.

Uit voorzorg slaapt er nu een brandwacht in de bedjes met vroege spinazie op 't Vlissingsche grondgebied.

Tot de volgende week, dames en heeren !



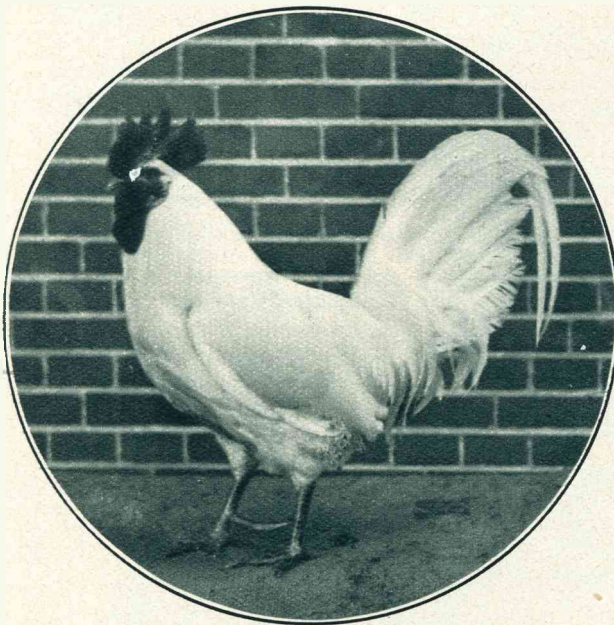
De V. R. B. (Vrijwillige Reddings-Brigade) te Vlissingen gaf een goed geslaagde vertooning onder leiding van den heer Gilissen. Foto van een deel der leden, die de verschillende reddingsmethoden demonstreeren.



Castor Rex, die kampioen werd te Hoek op de pluimveetentoonstelling afd. Kojninen. Eigenaar P. Dieleman te Hoek.



Paaschpluimveetentoonstellingen. Te Hoek werd de eerste nationale pluimveetentoonstelling georganiseerd, die reeds veel belangstelling trok. Krielenpaar, kampioenen der tentoonstelling, afd. Pluimvee, eigenaar G. Joosten te Souburg.



Pluimveetentoonstelling te Souburg. De mooiste haan der tentoonstelling, eig. J. Montfoort te Souburg.

Te Terneuzen organiseerde de Zondagsschoolvereniging „Samuel“ een bazar. Foto van het bestuur bij de opening van den bazar.

Foto van de medewerkers bij den bazar te Terneuzen, die door de Zondagsschoolvereniging werd georganiseerd.



Het mooiste konijn der tentoonstelling te Souburg. Ned Havana, Eigenaar C. van Hervijnen te Middelburg.



Lente in het land. In Zuid-Beveland is het werk op den akker weer volop begonnen ook voor de vrouwen. Uien planten onder Baarland.

Hoe de dames zich tegen de voorjaarszon beschermen bij het planten van uien in het Zuidbevelandsche land.



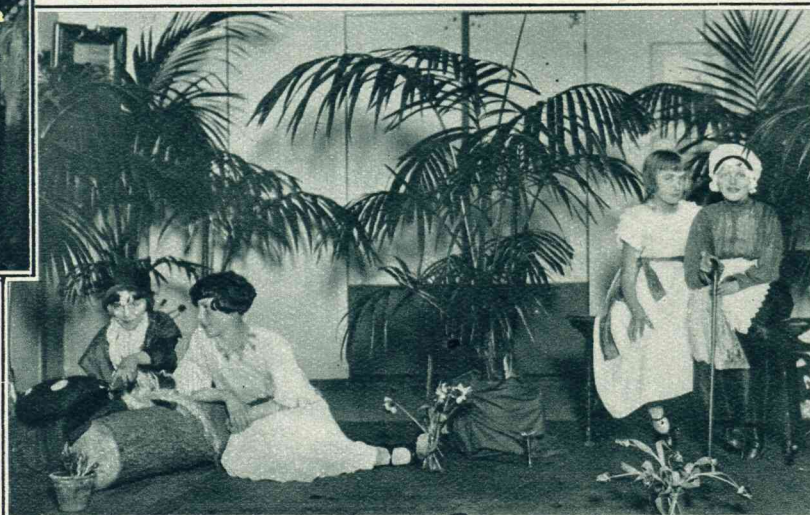
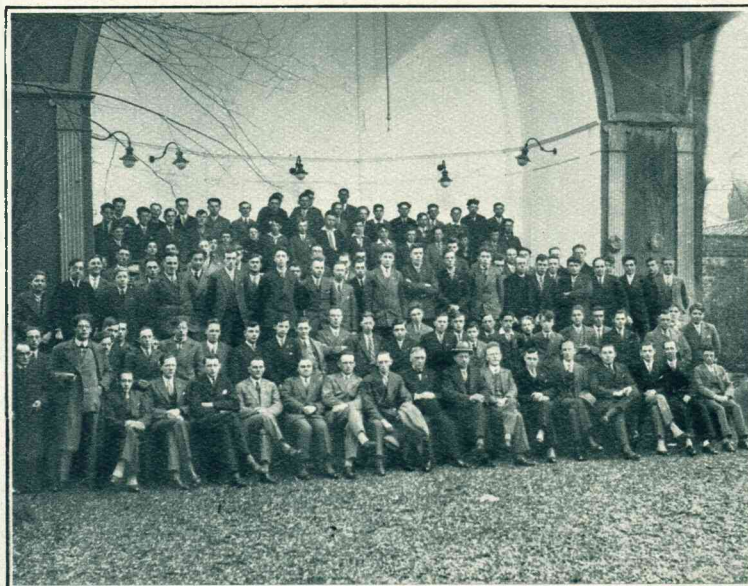
Het muziekgezelschap „De Vereenigde werklieden” te Terneuzen gaf onder groote belangstelling een opvoering van de operette „Prinsesje”. Foto van de acteurs en actrices, die onder leiding van den heer Schirres veel succes oogsten.

Groepsfoto van het Nederlandsch Jongelingsverbond, afd. Zeeland, tijdens den provincialen Bondsdag in Middelburg, die op den 2den Paaschdag werd gehouden.



De clown Cesar bij de uitvoering van de operette „Prinsesje” te Terneuzen.

Door de padvindrs te Middelburg werd ook de drang naar plankenland gevolgd, aan welken drang in Zeeland bijna geen vereeniging ontkomt. Er werd met succes „Sneeuwitje” opgevoerd.



Bie ons op 't durp

Zô'ezeid, ik wier dan in den trein 'etrokke en dae zatte zô'n kroo van die kaerels te kaerten. Ik doch : noe mô je oppasse Pier, wan da zien netuurlijk oplichters of van da spul, wae je in de krante alid van leest. En daer a je 't al ; ze vroege trek of ik nie meedee.

Dâ doen 'k net nie, zee ik, wan je mô begriepe, dâ 'k de vrouwe kwietgerocht bin, misschien stae ze nog wê op 't peron in Roozendael, en dan weet ik verentig nie, 'oe dâ 'k daeran mot.

Nou, meneer, zee een van die kaerels, je mos blie weze, dâ je is zonder je vrouwe uutkos.

Dâ zou ik ok wê, zee ik vromme, mae 't ergste is, dâ 'k ze eens wee bie m'n terugkriege, o mae !

Toen moste ze allegaere lachen en ik dee ik mae mee, wan ik wou ze te vriend 'ouwe, wan kaerte, dâ wou ik toch nie, weet je !

Afijn, ons varder.

Ik zat mae in de benauwdig'eid, dâ kan 'k je wê vertelle, wan ik zat noe wê in den trein, mae 'k wis glad nie, 'oe 'k dat noe eigelijk mos ansteke om uut de risten te raeken.

Dae bimmen zô'n endetje onderwege, en dae komt ineens zô'n aorige vint binnen, 't leken wê 'n pelisieagent of zôies, alleenig a 't 'n een groen uniform an.

'Um stekker netuurlijk trek op mien of, en 'k doch : Pier, Pier, wâ bi je begonne ! Nie dâ 'k een kwaed geweten a, 'oor, dâ zâ 'k noe derek nie zeggen, mae ja, ze zien je somtemet voe 'n kaerel an, die je glad nie bin. En dae begon t'n a tegen mien en ie vroeg nae 'n bewies voe 't een of aer, ik snapte dat noe eigelijk nie, en toen docht ik er ineens an dâ 'k gin kaertje bie m'n a en de schrik sloog m'n om 't 'arte.

Mae die vint wier kwaed, en dae è 'k 'et noe glad nie op begrepe. Je mot een bewies è, dâ je een Nederlander bin, zee een van die kaerels die zatte te kaerten.

Een bewies ? Wâ's dat noe voe flauwe kul ! Ik zegge : A je bie ons op 'r durp kom, kan iedereen je trek vertelle, dat ik Pier van 't Hof bin ! Mae die vint wou dat mae nie gloave.

Toen schoot er ineens in m'n 'essens, dâ d'r in Ons Zeeland gestaen a over die diengen, en dâ m'n die glad nie noadig a'n.

Mae die vint was kwaed en toen de trein net stopte, zee t'n dâ 'k mie z'n mee most nae de chef, zô 'ezeid en afijn, ik stapte maer uut.

En m'n loape zô over 't perron, en ik docht sjuust waeve de menschen nie nae m'n keke, wan a je bie ons op 't durp op 'ebrocht wor, dan krie je 't 'eale durp achter j'an, toen 'oor ik ineens : Pier ! Pier ! en verentig, 't was de vrouwe ! Zâ een stik meneer bie d'r, en die a 'n blauw striksje an z'n jas, en toen wist ik wê 'oe laet of 't was.

'Um en die plisie smoeden wâ mie mekaere, en toen was 't zaekje geliek voe mekoar.

En wulder wee in den trein, en 'k kan je wê vertelle, dâ 'k nie dikkels in m'n leven zô blie bin 'ewist toen 'k de vrouwe zag.

Maer 'eur was glad nie blie, a dus ze nie vee te zeggen, wan mie al die menschen in 't kompé dee ze a mae nie. Afijn, maer ik wis wê, dâ zou nog wê komme !

J'oort t'r nog wê van. De groetenisse,

PIER VAN 'T HOF.

Wij betaalden tot
op beden meer
dan een

KWART MILLIOEN

uit aan abonnees, die
ingevolge onze Gratis-

Ongevallenverzekering voor een uitkeering in aanmerking komen

DIT CIJFER SPREEKT BOEKDEELEN!!

Sinds onze laatste opgave keerden wij tengevolge onzer Gratis Ongeval-
lenverzekering de volgende bedragen uit:

Wed. v. Herke-Visser, Abbekerke-Lambertschaag	f	600.-
A. v. d. Bok, A 337, Ouddorp (Z.H.)	„	30.-
	f	630.-
Vorig totaal bedrag	„	252.341.-
Nieuw totaal	f	252.971.-

Belangrijk!

Het steeds stijgend succes onzer premie-romans heeft ons reeds eenige malen genoopt de oplage hiervan aanmerkelijk te verhoogen hetgeen mede ten gevolge heeft dat wij vele duizenden nieuwe, enthousiaste premieboekklanten gewonnen hebben. Om nu aan de talloze aanvragen die wij van deze zijde mochten ontvangen te voldoen hebben wij besloten van vroeger verschenen romans een herdruk te doen verschijnen. Aangezien echter de oplage van dezen herdruk uiteraard beperkt is raden wij al diegenen die deze romans indertijd niet hebben aangeschaft, omdat zij nog onbekend waren met de goede qualiteiten en den meeslependen inhoud dezer boeken of om andere redenen, dringend aan zich ten spoedigste in het bezit te stellen van deze schitterende romans die als premie voor onze lezers worden beschikbaar gesteld tegen den geringen prijs van 17½ cent ingenaaid en 70 cent, in luxe-prachtband. Voor deze week stellen wij het volgend tweetal verkrijgbaar:

MANNEN VAN STAAL, door Charles Alden Seltzer en
GEESTEN EN SPOKEN IN PENRUDDOCK, door Russell Warren



Mannen van Staal

is een meesterwerk van den beroemden schrijver Charles Alden Seltzer. Dit prachtige boek behelst de geschiedenis van een meisje dat terecht komt op een ranch, een groote hofstede in de prairiën van het wilde westen. Haar lotgevallen, temidden der cowboys en de ruwe deels brute, deels goedmoedige bewoners der onmetelijke vlakten en woeste bergen zullen niet nalaten den lezer van het begin tot het einde te boeien. Verzuim daarom zeker niet dit frissche en spannend boek aan te schaffen.



Geesten en spoken in Penruddock

is een titel die zeker zeer suggestief genoemd mag worden, maar desondanks nog niet volkomen den boetenden spannenden inhoud met zijn sterk romantischen inslag weergeeft. Misschien dat de naam des schrijvers, Russell Warren, den trouwen lezers onzer premieboeken nog meer zegt: wie herinnert zich niet zijn prachtig boek „De boodschap over het graf”? Laten wij over dezen schitterenden roman niet meer vertellen, schaft hem, zoo gij hem nog niet in uw bezit hebt, aan en breng er eenige kostelijke avonden van ontspanning mee door!

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Maar welke reden gaf zij dan voor haar weigering op?" vroeg de clown verbijsterd. „Ik wil u wel bekennen dat wij, die u niet kenden, een wakend oog op haar hielden en wij waren verheugd toen wij aan alles merkten, dat u het eerlijk met haar meende. Wij waren ook spoedig overtuigd dat Tine u, wij geloofden onbewust en gevolg gevend aan den drang van haar hart, tegemoet kwam en daarom is dit alles me een raadsel."

„Welke reden?" hernam Paul. „Zij liet er zich aanvankelijk niet over uit en sprak vaag over een hindernis die ons in den weg stond en toen ik erop aandrong die te mogen vernemen, zei ze dat ze er niet over spreken mocht en kon. Toen werd mijn argwaan gewekt, u moogt wel weten dat ik anonieme brieven had ontvangen, waarin haar verdachte betrekkingen met dien dronkaard en het verleden van haar familie werden aangevoerd als bewijzen voor haar immoraliteit en toen ik, buiten mezelf van ergernis en verdriet, eindelijk een duidelijke opheldering afdwong, gaf zij toe dat er een geheim was dat haar bond en bekende zij zelf dat zij lichtzinnig had gespeeld. Eenige dagen tevoren zou ik eerder aan den hemel hebben getwijfeld, maar zij bekende het zelf, Hans..." eindigde hij smartelijk.

„Zij bekende het zelf... ik begrijp het niet," herhaalde de clown, nog steeds niet van zijn verbijstering bekomen. „Ik zou gezworen hebben... maar het kan niet, het kan niet..." riep hij vastberaden uit.

„Dat heb ik mezelf ook gezegd," verzekerde Paul met eenigen nadruk. „Maar wijst niet alles erop dat er iets moet zijn in haar leven of in dat van haar familie, dat het daglicht niet verdragen kan? Wie of wat was Willem? Wat betekenden haar geregelde reizen naar Amsterdam, waarheen ook die dronkaard ging? Haar zuster... enfin, laten we er over zwijgen, Hans, het dient nergens toe ons te verdiepen in die aangelegenheden. Hoe meer ik er over nadenk, hoe meer ik den dag betreur waarop ik haar ontmoette. De hemel geve dat ik spoedig mezelf terugvind. Zoo spoedig Sidi Moelay hersteld is, als hij tenminste ooit herstelt, zal ik weer op reis gaan. Misschien... ik hoop van de herinnering los te komen en te vergeten, het is allemaal zoo ontzettend pijnlijk voor me. Het was voor de eerste maal in mijn leven, dat ik meer dan een oppervlakkige genegenheid voelde voor een vrouw..." eindigde hij op somberen toon.

Paul had niet opgemerkt dat de clown, toen hij over Willem sprak en over Tine's reis naar Amsterdam, een gebaar van verrassing maakte en dat er een vreemd, nadenkend licht in zijn oogen kwam.

Nu Paul zweeg, aarzelde Hans zichtbaar met een antwoord en twee-, driemaal stond hij op het punt te spreken, maar plotseling schudde hij bijna onmerkbaar het hoofd. Zich Paul's laatste woorden herinnerend, vertrok zich zijn gelaat opeens weer in de oude, sombere en melancholische plooiën.

„Ik neem van harte deel in uw leed, meneer," begon hij hoofdschuddend, „ik weet, dat ge een goed mensch zijt en ik weet ook wat u nu voelt. Toch, ik moet u een nieuwe teleurstelling bereiden; ik kan u de hoop, dat ge vergeten zult, niet laten. Een waarlijk goed en edel mensch, hetzij man of vrouw, die zich geheel en niet gedreven door bijoormerken of door een oppervlakkigen hartstocht aan een ander geeft, kan zoo'n teleurstelling nooit vergeten. Hij heeft iets van het beste in zich aan den ander afgestaan en vergeefs zal hij zijn heele leven zoeken om dit deel van zichzelf terug te vinden. De herinnering aan een waarlijk echte en groote liefde raakt niemand ooit kwijt."

„Maar ik wil eraan ontkomen en ik zal er mijn best voor doen," wierp Paul levendig tegen. „Als ik in haar omgeving bleef, haar dagelijks zag, ja, dan... Maar ik blijf hier niet, ik zal andere landen bezoeken, andere menschen zien, andere indrukken ondergaan. Ik wil haar vergeten, want ik voel dat ik haar moet vergeten om mezelf niet te verliezen. En dan... elk leed slijt door den tijd."

„U kunt gaan waarheen u wilt, meneer Paul, maar de herinnering aan Tine zult u niet ontkomen. Ik zelf ben voor een herinnering gevlucht. Er is niets vreeselijker in het leven van een mensch dan de herinnering. De herinnering aan iets slechts, aan iets droevigs blijft altijd pijn doen, de herinnering aan iets goeds en schoons doet altijd weer opnieuw voelen wat men heeft moeten missen of verloren heeft. De herinnering aan een waarachtige liefde, waarin men werd teleurgesteld, is onmogelijk te ontvluchten, ge kunt uw eigen ziel niet ontvluchten. Ge doodt haar evenmin, ge zult daarentegen sterk moeten zijn, wilt ge kunnen voorkomen dat ge uw ondergang bewerkt."

„Hebt ge... die ervaring opgedaan?" vroeg Paul zacht, pijnlijk glimlachend.

De clown haalde diep adem.

„Ja, anders zou ik er niet zoo over kunnen spreken," antwoordde hij. „Indien u luisteren wilt, zal ik u een geschiedenis vertellen van een andere liefde, van een andere vrouw. Geen vrouw als Tine, die ik, in weerwil van alles wat ge me hebt gezegd, voor het meest achtenswaardige meisje van de wereld houd, maar van een waarlijk slechte vrouw, hoewel de wereld met haar huichelachtig oordeel omtrent goed en kwaad haar braaf en verstandig noemt..."

HOOFDSTUK XXII — LEVENSGLED

Ik ben niet altijd in het circus geweest," vervolgde de clown na een korte pauze, „ik ben nog pas twee jaren aan het gezelschap-Farber verbonden. Voórdien, zes jaar geleden, was ik aan het tooneel en ging als acteur een goede toekomst tegemoet, hoewel ik van eenvoudige afkomst ben en dus geen gelegenheid heb gehad te studeren. Ik had moeilijke tijden doorgemaakt, maar nochtans was de strijd om het bestaan me niet zwaar gevallen, omdat ik me gedragen voelde door de liefde en de geestdrift van het meisje waarvan ik u spreken wilde.

No. 12

Mijn geringe afkomst en mijn loopbaan waren oorzaak, dat haar ouders zich met hand en tand tegen een verbintenis verzetten en de moeilijkheden, die ons in den weg werden gelegd, waren zoo menigvuldig, dat het wegruimen ervan haast te veel was voor de krachten van een man. Wij lieten ons echter niet ontmoedigen en wij waren er vast van overtuigd, dat, als ik er maar eenmaal in geslaagd was naam te maken aan het tooneel, haar ouders hun tegenstand zouden opgeven.

Verlangend om zoo spoedig mogelijk een goede positie te veroveren, bewoog ik in die dagen hemel en aarde om alles wat invloed had gunstig voor me te stemmen, maar langen tijd had ik te kampen met tegenwerking en intriges, die altijd alles wat maar even boven het middelmatige uitgaat, naar beneden trachten te halen en te breken. Toen bewerkten de ouders van het meisje een scheiding door haar naar het buitenland te zenden, hetgeen ons beiden wanhopig maakte. Had ik me toen bij hetgeen onvermijdelijk scheen neergelegd en voorgoed afstand van haar gedaan, dan zou ik mezelf veel leed en ellende hebben bespaard, maar het leek me toen te ontzettend om alle lieve en dierbare verwachtingen te moeten laten varen.

Wij beloofden elkander trouw. Ik oefende geenerlei pressie op haar uit, doch stelde mijn levensgeluk vol vertrouwen in haar handen en haar belofte om op me te wachten was geheel vrijwillig gegeven. Ik geloofde niet meer dan twee jaren noodig te hebben om de toekomst op te bouwen, die ik dacht haar te moeten aanbieden en die tijd kwam haar slechts kort voor. Met geestdrift stemde zij met mijn plannen in en verzekerd van haar trouw en haar liefde die me onontbeerlijk was geworden, berustten we in een scheiding, die slechts tijdelijk zou zijn.

Het meisje schreef me geregeld, herhaalde telkens weer haar beloften en haar verzekeringen, dat ze zich gelukkig voelde in het bezit van mijn liefde. Dat alles hield me staande in de moeilijke dagen die ik doorworstelde en ruim een jaar ging er voorbij, waarin er geen enkele verbetering in mijn vooruitzichten te bespeuren viel.

Toen viel mijn spel op een dag op in een rol, die voor mijn uitbeeldend talent als 't ware geknipt was en vanaf dat oogenblik was ik er. Men bood me een engagement aan bij een der grootste gezelschappen, waar ik gelegenheid zou krijgen mijn gaven te ontwikkelen en naar alle zijden te ontplooien. Het was de eerste stap op den weg naar den roem dien ik gelegenheid kreeg te zetten en vol dankbaarheid, omdat de liefde en de geestdrift van het meisje dit succes hadden mogelijk gemaakt, schreef ik haar enthousiast dat de eerste slagboom die ons van elkander gescheiden hield uit den weg was geruimd..."

De clown zweeg eenige oogenblikken en verdiepte zich in zijn herinneringen. Met sombere stem ging hij eindelijk voort:

„Op denzelfden dag waarop ik mijn levensgeluk meer dan ooit verzekerd achtte, ontving ik een brief van het meisje die alle gelukkige verwachtingen vernietigde. Het wachten duurde zoo lang, schreef ze, de vooruitzichten waren zoo somber, haar jeugd ging voorbij en zij was niet meer zoo zeker van haar gevoelens. Allemaal, allemaal redenen, voorgewend of niet, om een eind te maken aan een verhouding die te drukkend geworden was. Slechts acht en veertig uren na haar laatste verzekering dat ze me met hart en ziel lief had gaf ze het plotseling op. O, het was te bespottelijk om dit in ernst te kunnen nemen en ik maakte onmiddellijk de verre reis naar haar toe, in de hoop uit haar eigen mond te vernemen dat haar brief een vergissing was en haar ingegeven door de moedeloze stemming van een enkel oogenblik.

Ik bracht haar een bezoek, maar zij weigerde me te ontvangen en hulpeeloos als een kind, verpletterd als ik was door dien onverwachten slag, bleef ik rondwalen met het voornemen niet eerder terug te keeren voor ik haar gesproken had.

Toen kwam het weerzien... Ik ontmoette haar op een morgen in een bijna geheel verlaten straat. Zij zag me... en zij vluchtte. Zij vluchtte, verstaat u? Het meisje, dat geheel mijn leven was, op wier liefde ik mijn heele toekomst had gebouwd, vluchtte voor me alsof ik een melaatsche of een gevaarlijke misdadigers was...

Dat was slecht, laf en vernederend, meneer Paul, maar voor alles slecht. Want zij wist dat zij iets uit mij wegnam, zonder hetwelk ik nooit meer de man kon zijn die ik geweest was, zij nam mijn ziel met zich mee. Toen brak er een tijd aan, meneer, die mij naar den ondergang bracht. Men beweert dat gebroken harten alleen bestaan in het dichterlijk brein van een schrijver, maar die bewering is absoluut onjuist. Een echte, waarachtige liefde die verguisd en bespot wordt, kan zelfs door de herinnering het leven van een mensch vernietigen. Alles werd me onverschillig, ik verbrak mijn engagement en ging zwerven. Langzamerhand naderde ik al dichter tot bij den zelfkant van het leven, totdat ik er eindelijk door werd opgenomen. 't Was weinig mannelijk en zelfs zwak, ik weet het, maar ik had noch den moed noch de kracht om me boven het leed te verheffen en het brak het beste wat in me was. In een paar jaren tijds was mijn ondergang bijna volkomen en was ik niets meer dan een hulpeloos wrak..."

De clown eindigde met verstikte stem en nadat Paul hem eenige minuten aan zijn sombere overpeinzingen had overgelaten, vroeg hij zacht: „En wat redde u?"

„Een kind, een lief, klein kind," antwoordde de clown. „Ik zag het dage-

lijks, het speelde met me en ik ging me schamen voor den haveloozen toestand waarin ik verkeerde. Ik voelde me onwaardig in haar gezelschap en het verlangen ontwaakte haar genegenheid te winnen. Langen tijd worstelde ik met mijn eigen verlorenheid, doch tenslotte vond ik den moed een vroegeren beschermer op te zoeken, die me den eersten moeilijken weg van het diletanten- naar het beroepstoonel gebaad had.

Zijn hulp hief me uit de ellende op, uit de lichamelijke tenminste, want onder de geestelijke depressie kwam ik voorloopig nog niet uit. Maar langzamerhand wist hij mijn eergevoel en mijn eierzucht te prikkelen en bood me opnieuw een plaats aan bij het tooneel, waar ik zou kunnen toonen wat er in me zat. Ik weigerde echter, ik was bevreesd geworden voor mijn vroegere omgeving en ik schuwde alle kennissen alsof ik kwaad van hen dachtte. Totdat ik eindelijk mezelf zooveel meester was, dat ik het aandurfde een engagement aan te nemen bij een klein Vlaamsch gezelschap dat de provincies afreisde.

Wonderlijk genoeg dreef mijn melancholie me in de richting van groteske uitbeeldingen, waarin ik mezelf niet behoefde te zijn en mijn innerlijk voor het publiek verbergen kon en daarin had ik weldra zooveel succes, dat Farber, die me eens zag spelen in een clownerie, me een plaats in zijn gezelschap aanbod. Maar nog vrees ik altijd het optreden in een stad, waar ik kans heb haar te ontmoeten, want zelfs nu, na zes jaren, voel ik me niet sterk genoeg om haar onder de oogen te treden zonder vrees mezelf weer te verliezen. Omdat ik niet los kan komen van de herinnering, die me elk oogenblik van den dag doet gevoelen wat ik heb moeten missen in het leven...

Hij bleef zwijgen en gebogen over de houten balustrade die de hoogte afslot, volgde hij met somberen blik de dansende lichten van de schepen op de rivier. Paul had dit verhaal van een verknoeid leven en teleurgestelde verwachtingen met intense belangstelling aangehoord en onder den indruk van het leed van den ander, bleef hij lang zwijgen. Maar eindelijk waagde hij het een vraag te stellen.

„En zij?” verbrak hij de stilte, die tusschen hen hing.

„Zij?” herhaalde clown, uit zijn somber gepeins opschrikkend. „Ach, wat zou er van haar geworden zijn, meneer? Spoedig nadat ze mij aan mijn lot overliet, werd ze herhaaldelijk gezien met een ander. Ik kende hem, één van die middelmatige, kleinhartige menschen, die geheel vervuld zijn van zichzelf en die, als zij met hem gehuwd is, nooit in staat zal zijn haar gelukkig te maken. Soms doet die gedachte me pijn, maar als ik me herinner wat zij aan goeds en liefs voor altijd in me heeft vernietigd, voel ik het leven, dat zij tegemoet is gegaan, als een rechtvaardige straf voor de lafheid waarmee ze mij ontvluchtte...”

Huiverend richtte de clown zich overeind.

„Laten we gaan, meneer Paul, het wordt kil en ik verlang naar mijn bed, de laatste dagen zijn vol zenuwachtige spanning geweest. U moet zich ook wel vermoeid gevoelen.”

Een vochtige, kille nevel steeg uit de diepte beneden hen op en met een zwijgenden hoofdknik wendde Paul zich van den boeienden aanblik der rivier af, om met den clown naar het hotel terug te keeren.

HOOFDSTUK XXIII — GEDEELD LIJDEN

In den toestand van Moelay was eindelijk een gunstige verandering gekomen. Weliswaar zou de genezing van zijn wonden nog langen tijd vorderen, maar de Arabier was over de crisis heen en oogenblikkelijk levensgevaar verklaarde de dokter niet meer aanwezig. Moelay had Paul verzocht te willen zorg dragen dat hij, zoodra zijn toestand dit zou veroorloven, naar Tripolis werd vervoerd, waarin deze bereidwillig had toegestemd.

Van het gezelschap Farber was niemand meer aanwezig, maar dagelijks werd zoowel de directeur als Tine van den toestand van den patiënt op de hoogte gehouden door de directie van het ziekenhuis. Eindelijk vertrok ook Paul naar huis, hij gevoelde zich lichamelijke en geestelijke vermoeid en de dokter die zijn schouderwond behandelde, had hem met andrang erop gewezen dat hij eenigen tijd volkomen rust diende te nemen. Hij verliet den Arabier, in wien hij een warmvoelend vriend had gevonden, met achterlating van de belofte hem nog eenige malen te zullen bezoeken en keerde toen naar zijn moeder terug.

Paul's thuiskomst veroorzaakte mevrouw van Affelen en Lou behalve eenige voldoening ook een zekere teleurstelling en beiden moesten elkander weldra bekennen, dat Paul de oude opgewektheid en openhartigheid had verloren. Inderdaad kon de jongeman, hoezeer hij er ook zijn best toe deed, niet aan den druk van zijn verdriet ontkomen, urenlang achtereen kon hij zich begraven in zijn leed en in gezelschap van anderen bleek hij verstrooid en ongenietbaar.

Meermalen kon Lou het niet nalaten haar tante met een bezorgden blik te ondervragen; de afwezigheid van alle belangstelling bij Paul voor zijn gewone omgeving verontrustte haar, maar mevrouw van Affelen gevoelde zich noch in staat noch gestemd, om het meisje gerust te stellen. De gedachte dat haar zoon werkelijk leed, drukte haar zwaarder dan zij zichzelf wel bekennen wilde en toen Paul met den dag somberder werd, greep zij de eerste de beste gelegenheid aan om hem tot een openhartige bekentenis te brengen van wat er voorgevallen was.

„Ik wilde eens met je spreken, mijn jongen,” begon zij op een morgen, toen Paul zich in een fauteuil tegenover haar had neergezet.

„En ik werd door eenzelfde verlangen naar u toe gedreven, moeder,” sprak Paul met een flauw glimlachje.

„Zeg me dan maar wat je op het hart hebt, misschien worden we beziggehouden door dezelfde gedachten, Paul,” noodigde de oude dame hem vriendelijk uit.

De oude watermolen „De Eendracht”

STAANDE AAN DE RIED ONDER WIJNALDUM (Fr.) DIE IN 1802 WERD GEBOUWD IS THANS OP EEN PRIJSVRAAG VAN DE VER „DE HOLLANDSCHE MOLEN” VOORZIEN VAN WIEKEN, GELIJK AAN VLEGMACHINE-VLEUGELS WAARDOR EEN VLUCHT VAN TWEE EN TWINTIG METER VERKREGEN WERD

„Ik wilde u slechts vragen om toestemming om voor eenigen tijd op reis te gaan, moeder.”

„Om op reis te gaan?” vroeg mevrouw van Affelen teleurgesteld en bezorgd. „Wil je me nu alweer gaan verlaten, jongen?”

Haar stem klonk smartelijk en Paul boog even, schuld bewust, het hoofd. „Waar wilde je heen gaan, Paul, en voor hoelang?” hernam de oude dame, toen hij op haar bedroefd verwijt geen antwoord gaf.

„Een vast plan heb ik me nog niet gevormd, moeder, ik heb er over gedacht om naar Italië te gaan, als Sidi Moelay naar zijn vader vertrokken zal zijn.”

„Is die reis noodzakelijk, Paul?”

„Ja moeder, ik voel dat ik hier niet te boven zal komen wat me drukt. 't Is alles zoo moeilijk hier en pijnlijk voor me en ik verlang er zoozeer naar alleen te zijn om tot mezelf te komen, dat ik liefst zoo spoedig mogelijk vertrek.”

Mevrouw van Affelen voelde zich getroffen en met zachte stem hernam zij: „Kan je het je moeder niet toevertrouwen, wat er is voorgevallen? Hoe is het afgeloopen met dat meisje, mijn jongen?”

Met bezorgde belangstelling keek zij hem aan en onrustig wendde Paul zijn blik van haar af.

„Nu, is het zoo moeilijk om erover te spreken?” drong zij aan.

„Pijnlijk, moeder,” gaf Paul eindelijk ten antwoord. „Maar u moogt het wel weten... het is nu toch alles gedaan. Tine heeft me afgewezen...”

„Afgewezen?” vroeg mevrouw van Affelen verbaasd. „Afgewezen, je hebt haar dus gevraagd?”

„Ik heb haar gevraagd, in de stellige overtuiging, dat ik uw toestemming zou krijgen als u het meisje maar eenmaal gezien had, moeder. Maar, zooals ik zeg, zij weigerde mijn vrouw te worden.”

„Ze weigerde je vrouw te worden?” herhaalde mevrouw van Affelen, nog steeds niet bekomen van haar verbazing. „Waarom wees ze je af?”

Paul haalde moedeloos de schouders op.

„Waarom is me niet duidelijk, moeder, aanvankelijk weigerde zij zich over de redenen uit te laten en sprak zij vaag van een geheim, dat niet alleen het hare was. Teleurgesteld en tenslotte boos legde ik haar op de pijnbank tot zij een duidelijk antwoord gaf en dat antwoord deed me aannemen, dat de anonieme briefschrijver gelijk had en dat het verleden van haar of haar familie een verbintenis onmogelijk maakte.”

„Heb je het meisje over die brieven gesproken, Paul?”

„Neen, ik had er den moed niet toe. Ik heb geen oogenblik aan de waarheid van die verdachtmakingen kunnen gelooven en zelfs nu nog valt het me heel moeilijk aan haar absolute eerlijkheid en oprechtheid te twijfelen.”



„Je houdt dus nog van haar, mijn dwaze jongen?“ vroeg mevrouw van Affelen met een medelijdenden klank in haar stem.

„Natuurlijk, zou juist het tegendeel niet dwaas zijn? Als ik verbitterd op haar ben, dan is het slechts omdat zij mij zooal niet heeft aangemoedigd, dan toch tot het laatste oogenblik in den waan heeft gelaten dat zij vrij was om haar jawoord te geven. Zij heeft al die weken geweten welken indruk zij op me had gemaakt en zij heeft gevoeld welk voornemen ik koesterde. Zij heeft me vreeselijk teleurgesteld en 'n groot verdriet berokkend....“

Paul zweeg even en vervolgde toen, een weinig nerveus: „En toch, moeder, twijfel ik telkens weer of ik er goed aan heb gedaan, haar woorden, die een zelfbeschuldiging inhielden, voor ernst aan te nemen. Het is waar, er zijn eenige dingen in haar leven, die doen veronderstellen dat er een geheim is dat haar beangstigt en zorgen geeft, maar ik heb tot den laatsten dag de overtuiging gehad, dat zij niets voor me verborgen zou houden, als ik haar ergens naar vroeg dat me geheimzinnig leek. Ook een van haar vrienden verzekerde me, dat het meisje geen redenen had, om ook maar iets voor me te



De Jephema's molen te Heerenveen

DEZE NEGENTIENDE EEUWSCHE MOLEN, ALDAAR IN HET JAAR 1849 VERREZEN. IS DOOR AANKOOP IN EIGENDOM VAN DE GEMEENTE AENGWIRDEN OVERGEGAAN EN ZAL HIERDOOR VOOR HET NAGESLACHT BEWAARD BLIJVEN.

verbergen. En daarom viel het me zoo hard uit haar eigen mond te moeten vernemen dat zij mij onwaardig was. Zij noemde zichzelf lichtzinnig en slecht en verbitterd en verdrietig als ik was, nam ik die woorden voor waarheid. Maar als u met haar gesproken had zooals ik heb gedaan, zou u ook getwijfeld hebben of zij mij niet om den tuin leidde om van mijn aandringen af te komen. Daarom geloof ik ook niet, dat het me spoedig gelukken zal haar te vergeten en om mezelf te overwinnen verlang ik ernaar van hier weg te komen. Ik zou graag bij u zijn gebleven, moeder, maar mijn onrust drijft me hier vandaan. Vindt u het erg als ik u nog eens verlaat?“

Mevrouw van Affelen keek haar zoon met een blik vol diepgevoeld medelijden aan.

„Je weet, mijn jongen, dat ik je het liefst altijd bij me heb, want al is Lou er nu ook om me gezelschap te houden, toch voel ik me altijd alleen als jij er niet bent. Onder andere omstandigheden zou ik me dan ook tegen een nieuwe scheiding hebben verzet, maar nu laat ik je gaan. Ik voel met je mee en ik begrijp dat ik nu geen gezelschap voor je ben. Misschien geeft de eenzaamheid je rust en kom je over eenigen tijd genezen bij me terug.“

De pijnlijke glimlach, bij deze laatste woorden om Paul's lippen te voorschijn geroepen, roerde haar plotseling zoo, dat zij haar hart week voelde worden.

„Doe je best om deze teleurstelling te boven te komen, mijn jongen,“



De wieken van dezen molen te Lexta (Gr.) zijn voorzien van jaloeziën in plaats van zeilen

wekte zij hem op. „Ik kan je niet helpen, hoe graag ik het ook zou willen. Als het meisje te accepteren was geweest, zou ik me, terwille van je geluk, over veel heengezet hebben en wellicht zou ik zelfs mijn liefsten wensch hebben laten varen. Ik ken dat meisje niet, maar ook indien waar mocht blijken dat zij braaf en oprecht was, zou zij als je vrouw onmogelijk zijn geweest. Je moet toch begrijpen, Paul, dat iemand, omtrent wien anonieme beschuldigingen of verdachtmakingen worden verspreid, in het oog van de wereld veroordeeld is? Wat zou er van je geluk terecht zijn gekomen, indien je vrouw door de menschen uit onzen kring werd nagewezen en gemeden? Voel je zelf niet dat dit zoowel jouw leven als dat van het meisje verbitterd zou hebben?“

Een afwerend handgebaar van Paul deed haar een oogenblik zwijgen en vervolgens opstaande ging zij hartelijk voort: „Welnu, mijn jongen, ga dan maar, ik zal me hier wel zien te troosten. Maar beloof me dat je de oude vrouw niet te lang alleen zal laten?“

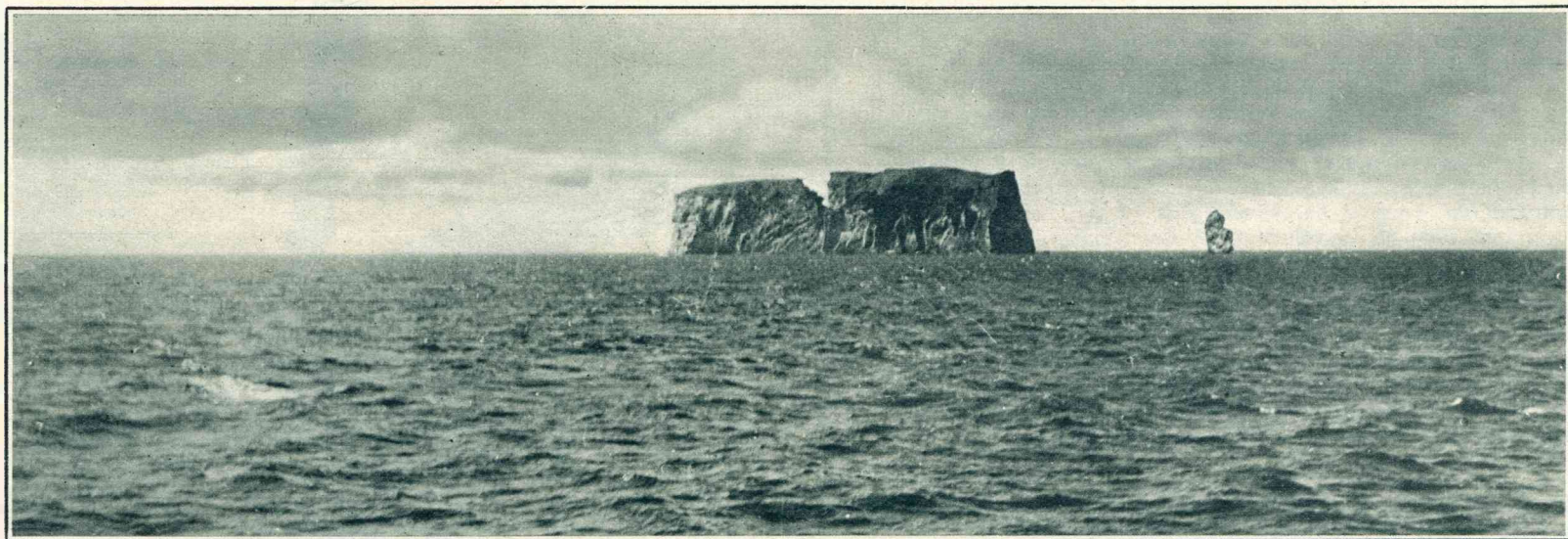
„Geen dag langer dan noodig zal zijn, moedertje,“ beloofde hij, getroffen door den toon van haar stem en zijn moeder's hoofd omvattend, kuste hij haar als toen hij nog een kleine jongen was en troost voor pijn en droefheid bij haar zocht.

HOOFDSTUK XXIV — VLUCHTEND VOOR DE HERINNERING

Lou ontving het plan van Paul's nieuwe reis met verbeterden teleurstelling en wanhoop. Zij begon er aan te twijfelen of het haar ooit gelukken zou hem aan zich te binden en haar tante verheelde haar niet, dat een intiemere verbintenis, zoo zij al ooit werkelijkheid zou worden, eerst in een ver verwijderd verschiet zou liggen. Het stuitte mevrouw van Affelen tegen de borst over het leed en de teleurstelling van haar zoon tegenover een ander uit te weiden, al was die andere haar volkomen vertrouwd en daarom had zij ermee volstaan. Lou mede te deelen, dat Paul zich in het meisje bedrogen had gezien.

Paul had intusschen Moelay na een treffend afscheid aan de zorgen van een ziekenverpleger toevertrouwd, die den Arabier naar Tripolis zou verzenden. Na diens vertrek pakte hij onmiddellijk zijn koffers en begaf zich naar het Noorden van Italië, vanwaar hij een voetreis ondernam langs de kust. Toen brak er een zware tijd voor hem aan, waarin de verzekering van den clown, dat het hem nooit gelukken zou de herinnering te ontvluchten, ten volle aan hem bewaarheid werd. Van lieverlede viel alle bitterheid, die hem jegens Tine had vervuld, van hem af, maar zijn liefde voor haar bleef en werd zelfs sterker en dieper. Onder den invloed hiervan ging hij haar anders beschouwen, hij idealiseerde haar en hij zag haar eindelijk als een bezit, dat hem rechtens toebehoorde, doch dat buiten zijn bereik werd gehouden door een macht, die sterker was dan de wil van het meisje.

(Wordt voortgezet)



Wanneer men de IJslandsche kust nadert ziet men tal van eilandjes uit de zee omhoog rijzen. Het hierboven op de foto afgebeelde is 't eiland Drangwy, waarop in den afgeloopen zomer 32000 vogels werden gevangen. De eenzame rots er naast kreeg van de IJslanders den naam van „Oude Vrouwenrots.”

IJSLAND

HET LAND DER DUIZEND WONDEREN

DOOR
KURT LUBINSKI

Indien de verbazing over de betooverende schoonheid eener aan afwisseling rijke natuur het mooiste was van het reizen, zou er in Europa nergens een waardevoller en loonender reisdoel dan IJsland kunnen worden gevonden. En wie nog niet aangetast is door het spleen, waardoor zoovele reizigers juist door het steeds toenemend reisgemak worden bedorven, die komt op IJsland werkelijk niet uitgekeken. Alles is zoo geheel anders dan men zou verwachten: de menschen, het klimaat, het landschap, de vogels, de huisdieren, in hun grootsche, woeste omgeving van lava- en basaltrotsen, van zacht glooiende heidevelden en woestenijen aan den rand van het verstarde gletschergebied.

Reeds de aankomst is een openbaring. In het vale licht van den



Waar de oude IJslanders hun rechtspraak uitoefenden: de rotsengroep in de Thingavallei.

Noordschen, nachtelijken hemel, die van Mei tot Augustus de hulp van het kustlicht onnoodig maakt, duikt aan den einder de Oostkust van IJsland op. Eerst vlakke, breede bergruggen, sneeuwmassa's, laag daarover zwevend wolkengevaarten, dan een smalle Fjord en aan zijn uiterste punt een aantal barakken van gegolfd plaatijzer: Djupivogur. De sirene der stoomboot gilt de tijding onzer aankomst het land in. We luisteren naar eenig antwoord: naar geluid van plassende riemen in 't water, naar men-

Een der vischrijke Fjorden aan de Oostkust van IJsland. Aan de talrijke steigers leggen 's zomers de haringschuiten aan.



schenstemmen. Vijf dagen varen op de koude Noordzee hebben het verlangen daarnaar in ons verlevendigd. In plaats van geluid echter doodsche stilte. Opeens begint een hond te blaffen. Heel duidelijk. Dan een tweede, dan een derde, en langzaam zwelt het gebelaf aan tot een orkaan van geluid, de eerste groet van IJslands kusten.

Hoe verder men landwaarts stoomt, hoe verzorgder omgevingen menschen er uit gaan zien.

IJslandsche vrouwen in de nationale dracht; men lette op het zeer bijzondere kapsel, bestaande uit lange, tot halberwege den rug afhangende vlechten.



De rijkdom der Noordelijke fjorden aan vischsoorten bezorgt den bewoners hun welstand. In Fraskrustfjord een verrassing: sinds de tijden van Pierre Loti's „IJslandsche Visschers" is er nog niets veranderd. In de havenbocht Fransche schoeners, en naast de stapelplaats van gezouten visch langs de oevers ligt het kerkhof met de talrijke houten kruisen, onder elk waarvan een Bretonsche visscher zijn laatste rustplaats vond.

Wie uit een wereldstad van het Vasteland onmiddellijk naar Reykjavik reist, moet wel weinig achtting koesteren voor deze metropool uit plaatijzer. Alleen de aanblik van de verbrokkelde Fjordkust, hun armzalige eenzaamheid en de geweldige inspanning, die hun de wegeaanleg door de rotswoestenijen kost, maken den trots van de IJslanders op hun hoofdstad eenigszins begrijpelijk.

afstammeling van het Noorweegsche paardenras — er geen concurrentie te duchten. Het korte, gedrongen paardje, met de zware, breede beenen, in den loop der eeuwen aldus uit de Noorsche paarden als 't ware samengeschrompeld, draagt den berijder veilig en zeker over de onbegaanbare rots-



In de hoofdstad van het eiland, Reykjavik, tijdens een muziekuitvoering in de openlucht, bij regenachtig weer. De woningen zijn alle, zooals men hier ziet, door gegolfd plaatijzer beschermd.



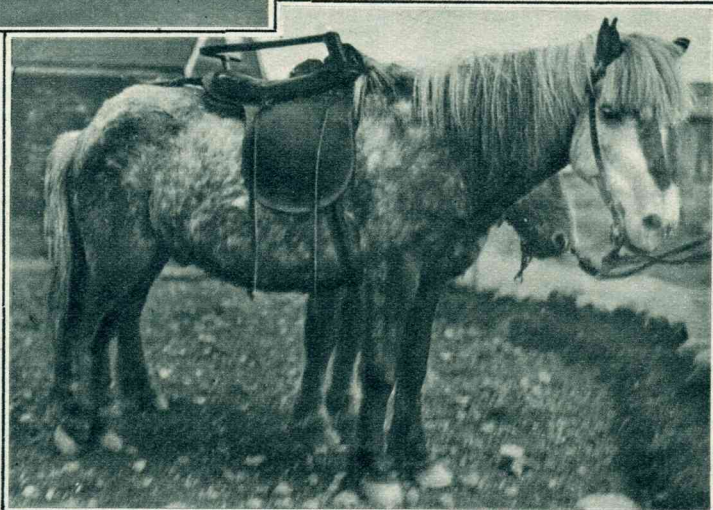
Kokend heete springbronnen.

Nergens in Europa zijn de Vulkanische machten der aarde in zoo grooten getale werkzaam. Even buiten Reykjavik bevindt zich een warme bron, welker water een natuurlijke temperatuur van 89° heeft, waarin de IJslandsche vrouwen, tegen de overmatige hitte door traliewerk beschermd, haar wasch spoelen. Veel boerderijen maken gebruik van de aanwezigheid van warmwaterbronnen voor huiselijk gebruik.

Men treft vaak badkuipen aan bij de boeren midden op het veld: de natuurlijke geyser vervangt bij hen de gas- en electriciteitscentrale. In 't Zuid-Westen van het eiland, dat zoo vulcanisch is, dat er bijna geen dag zonder lichte aardbeving voorbijgaat, heeft men zelfs geen bakker noodig. Wanneer men het als deeg den eenen dag op den grond legt, kan men het er na vier en twintig uur gebakken weer af halen. Meer dan veertig kilometer het land in, komt geen enkele auto. Daarom heeft de kleine IJslandsche pony —



Koning Christiaan van Denemarken, die ook den titel van koning van IJsland voert, bij zijn bezoek aan het eiland gekiekt.



IJslandsche ponnies met dameszadel.



De schrijver van het artikel op expeditie, in de buurt van een der groote ijsgletschers.

EEN JONGETJE VAN ELF JAAR

Door HANS DE LA RIVE BOX

Lewis Lloyd stond een sigaret te rooken met de handen losjes in de armsgaten van zijn gebloemd vest. Het liep tegen den avond en het was zwoel weer. Lloyd had copieus gedineerd en juist genoeg witten wijn gedronken om zich opgewekt en zorgeloos te gevoelen. Om elf uur zou hij Lya afhalen en met haar in Luxor gaan souperen. Lya was sedert eenige weken het middelpunt waar zijn gedachten om draaiden en tevens de oorzaak, dat hij al dien tijd de handen niet uit de mouwen had gestoken. Een paar duizend dollar zou hij dan ook heel goed kunnen gebruiken, hoewel hij er niet dadelijk om verlegen was.

„Avondblad, sir?”

Hij kocht de courant en keek uit naar een bank. Een eindje verder stond er een en langzaam wandelde Lewis Lloyd naar deze gemeenschappelijke zitplaats. Juist toen hij met een zucht van genot plaats had genomen, drong een wanhopig schreien tot hem door.

„Zeker een jengeland kind!” mompelde hij. Het park was echter uitgestorven. Er drentelde

een hond en een paar musschen koesterden zich behaaglijk in het nog lauwe zand naast het grintpad. Juist toen hij zijn aandacht vestigde op de voorpagina, klonk het geschrei harder en werden voetstappen hoorbaar. Lewis vouwde zijn courant dicht, zuchtte van ergernis en stond op. Kinderen waren hinderen, vond hij en als de meeste mannen kon hij geschrei heelemaal niet uitstaan. Plotseling zag hij van achter een boom een jongen van een jaar of twaalf te voorschijn komen.

„Ben je je moesie kwijt?” spotte Lewis. „Je moest je schamen zoo te keer te gaan, een jongen van jouw leeftijd!”

De jongen hield op met grienen en kwam aarzelend op den ander toe. Hij zag er zeer chique gekleed uit en onmiddellijk begreep de man, dat dit kind gefortuneerde ouders had.

„We wonen pas een week hier en nou ben ik verdwaald!”

Lewis haalde zijn schouders op en bekeek den jongen met bijzondere aandacht. 't Kereltje had

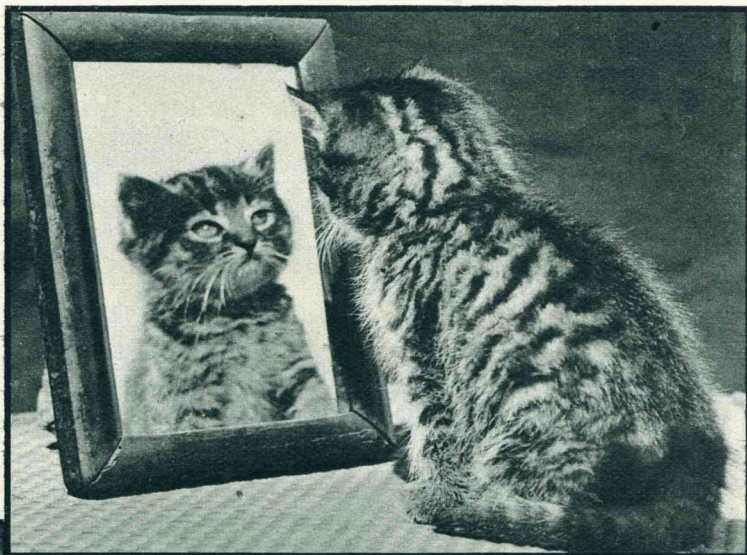
nota bene glacé-handschoenen aan en in zijn rechterhand droeg hij een wandelstokje naar de laatste mode. Het was een dier zielig opgedirkte knapen, die domme ouders hebben met veel geld en weinig smaak.

„Waar woon je?” vroeg de man.

„Manhattan Hill!” was het gretige antwoord.

„Ben ik ver van huis?”

„Een mijl of zeven! Hoe oud ben je?”



De ijdelheit.



Prachtig geteekende zebra's uit den Berlijnschen dierentuin.

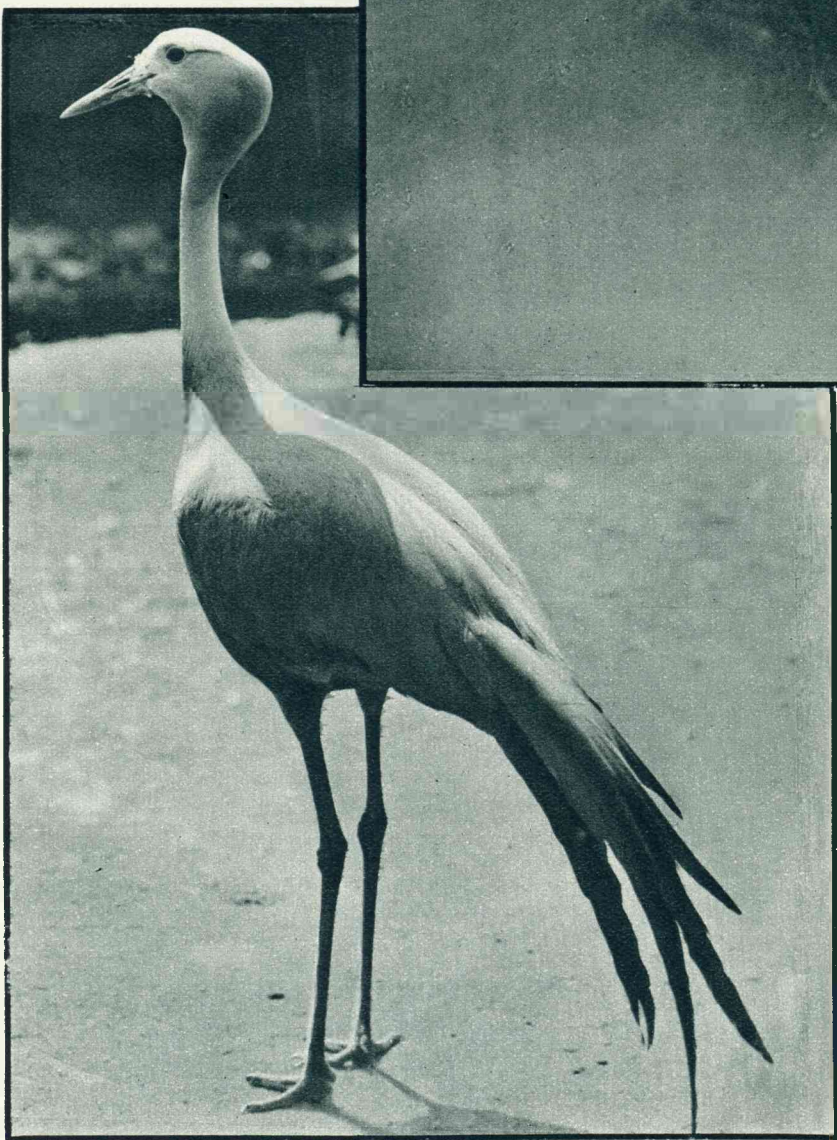
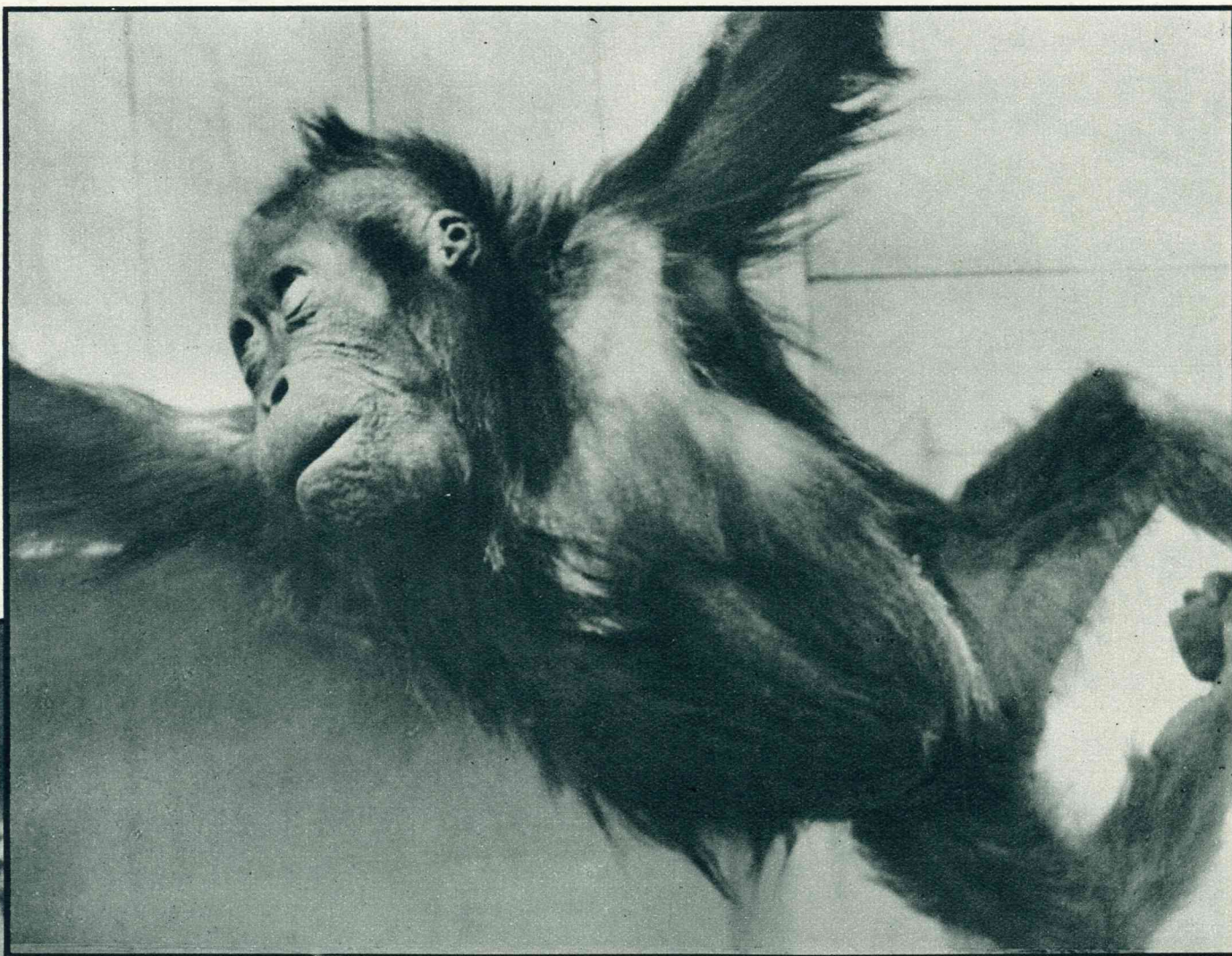
De hemelsche blik van den jongenheer Orang-oetan bij het turnen.

„Elf!”
„Hoe heet je?”
„George Gustave Cutcliffe Biddle!”

„Wat?” schrok Lewis op, doch hij haastte zich zijn kalmte te houden.

„Zeker!” zei de jongen trotsch. „Ik ben de zoon van George Gustave Cutcliffe Biddle, den beroemden film-acteur en mijn moeder is Barbara Walford, van de Emerson & Hunt-studio's!”

Lewis dacht snel na. Het was duidelijk, dat dit kind een bijzonder kind was. Zijn ouders waren bekende en geliefde filmsterren met een vermogen aan maandsalaris-



Een paradijs-kraanvogel uit den Frankfurter „Zoo”

sen. De jongen zelf leek een beetje achterlijk. Zijn hoofd was iets te groot in verhouding met zijn korte beentjes, die „o”-nijgingen hadden. Ook zijn handen vond Lewis na eenige studie te groot en eveneens zijn ooren, die eenigszins uitstonden. En bovendien, welke jongen van elf jaar zou gaan jengelen, als hij verdwaald was?

„Luister!” zei hij vriendelijk; „ik zal je naar huis brengen, ventje, met den electrischen trein. Het begint al schemerdonker te worden en je ouders zullen wel ongerust zijn. Geef me maar een stevige hand.”

„Papa zal wel erg naar me verlangen!” antwoordde de jongen op pedanten toon en Lewis ergerde zich iedere seconde meer. Wat een branie! Wat een ellendig vervelend en verwend misselijk kind!

had opgegeven, vertelde hij, dat hij even weg moest. De jongen trok een angstig gezicht, doch Lewis stelde hem gerust. Hij zou over vijf minuten terug zijn.

Er waren twee telefooncellen, beide vrij. In de rechtsche zocht hij het telefoonnummer van den filmacteur op. Bijna onmiddellijk kreeg hij contact.

„U spreekt met den secretaris van Mr. Biddle!” zei een stem.

„Verbind mij door met Mr. Biddle zelf!” commandeerde Lewis Lloyd. „Het gaat over zijn zoontje George Gustave!”

„Is hij terecht? Zijn ouders zijn radeloos!” zei de secretaris.

Een minuut later kwam de vader aan het toestel. In enkele woorden legde Lewis zijn plan uit met

Tijdens de wandeling naar de stad dacht hij ernstig na. Zou hij eenvoudig een brief schrijven naar den vader of zou hij in een café telephoner?

En hoeveel zou de kleine George z'n ouders waard zijn? Tien duizend dollar? Daar zou hij mee kunnen beginnen.

„Ik ben zoo moe en ik heb zoo'n dorst!” begon de knaap te klagen, toen zij de eerste huizen bereikt hadden.

„We zullen ergens iets gaan drinken. Hou je van taartjes?”

„Ik heb liever moca-ijs!” was het vermoeide antwoord.

„Nou, dan zal ik je eens verwennen. Dan gaan we in dat restaurant daar, moca-ijs eten!” zei Lewis.

Toen ze aan 'n tafeltje zaten en hij de bestelling

veranderde stem. „Uw zoontje is gezond en wel en als u er prijs op stelt hem behouden terug te krijgen, gelieve u een bedrag van tien duizend dollar heden avond te deponeren onder letter X, nummer 717 aan het bijkantoor van de Neutral-Studio-Bank. Wanneer het bedrag er morgenochtend niet is, ziet u het kind nooit meer terug.”

Het gesprek duurde langer dan Lewis gedacht had. De radeloze vader scheen niet direct te kunnen besluiten. Maar Lewis voelde zich safe.

Reeds een kwartier was hij aan het onderhandelen, toen de deur van de telefooncel geopend werd. Twee handen legden zich op zijn schouders.

„Hé, wat is dat voor brutaliteit!” schreeuwde de chanteur en hij keek woedend om.

„Niets anders dan inspecteur Matthews van de zedenpolitie!” klonk een volmaakt rustige stem. „Laat het toestel maar met rust, waarde heer en maak je gereed voor een autorit naar het hoofdbureau!”

In de korte worsteling, die volgde, werd Mr. Lewis Lloyd overwonnen. Binnen vijf minuten was hij geboeid en onder geleide van twee agenten naar buiten gebracht. Daar stond een politie-auto, doch achter het voertuig zag Lewis tot zijn woede den elfjarigen George Gustave Cutcliffe Biddle staan. ... met een dikke sigaar in het te groote hoofd.

„Houd je maar bedaard!” zei de inspecteur vermanend, toen hij Lewis hielp met uitstappen. Zij stonden op het ommuurde plein van de gevangenis.

„Maar wat moet dat dan voor den duvel beteekenen?” schreeuwde de woedende man.

„Niets anders dan een geslaagd trucje van onzen geheimen rechercheur Tommy Awkins!” legde de politieman uit. „Zie je, Lewis Lloyd, voor menschen als jij, die er een beroep van maken verdwaalde en weggelokte kinderen voor een hoog losgeld aan hun ouders of familieleden terug te geven, moesten wij wel gebruik maken van een dwergmensch. ... Dat had je niet gedacht hè, dat het elfjarige jochie al drie en dertig is! En wat Mr. Biddle aangaat, de filmacteur, hij was in het complot en tot nu toe is zijn huwelijk kinderloos gebleven.”



AAN DEN VOET VAN DEN ST. LIBUIN

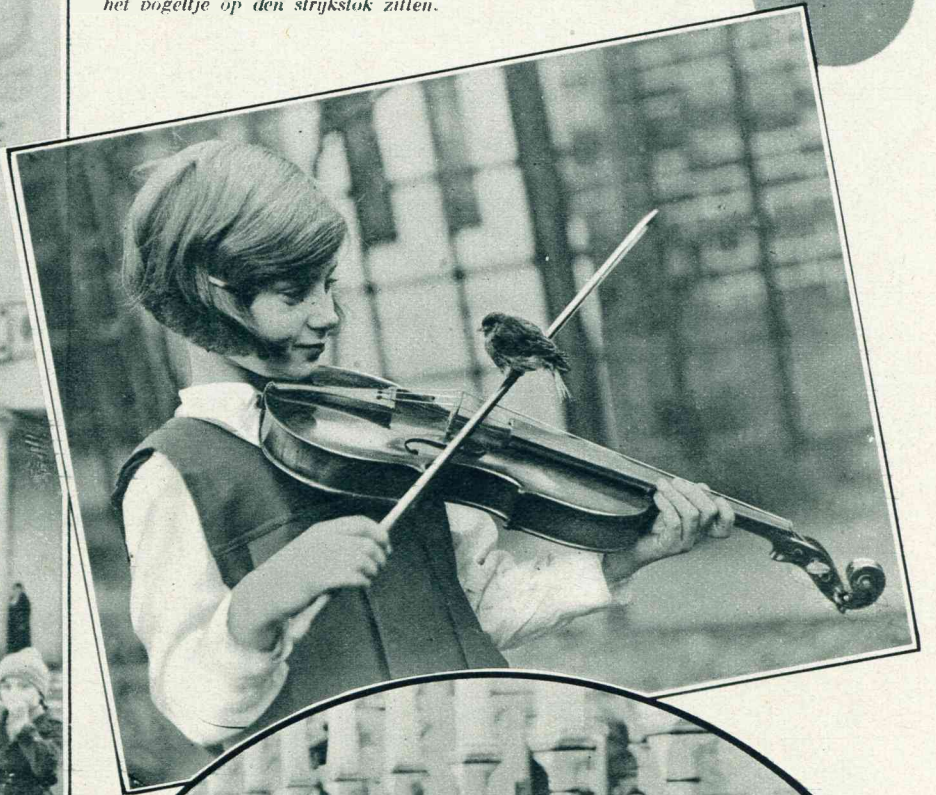


ST. LIBUINUSTOREN TE DEVENTER



Tijdens de Goethe-feesten te Weimar liepen vele meisjes van dit historische plaatsje in het bekende Gretchen-costuum door de straten.

Een Engelsche familie te Harrow, in het graafschap Middlesex, verheugt zich in het bezit van een bijzonder muzikale kanarie. Bij de vioolstudies der kinderen komt het vogeltje op den strijkstok zitten.



Komt de pijp ook voor dames in de mode? Op de pier te Brighton kon men tijdens de eerste lentedagen verscheidene dames aantreffen, die rustig hun krantje lazten en hun pijpje rookten.

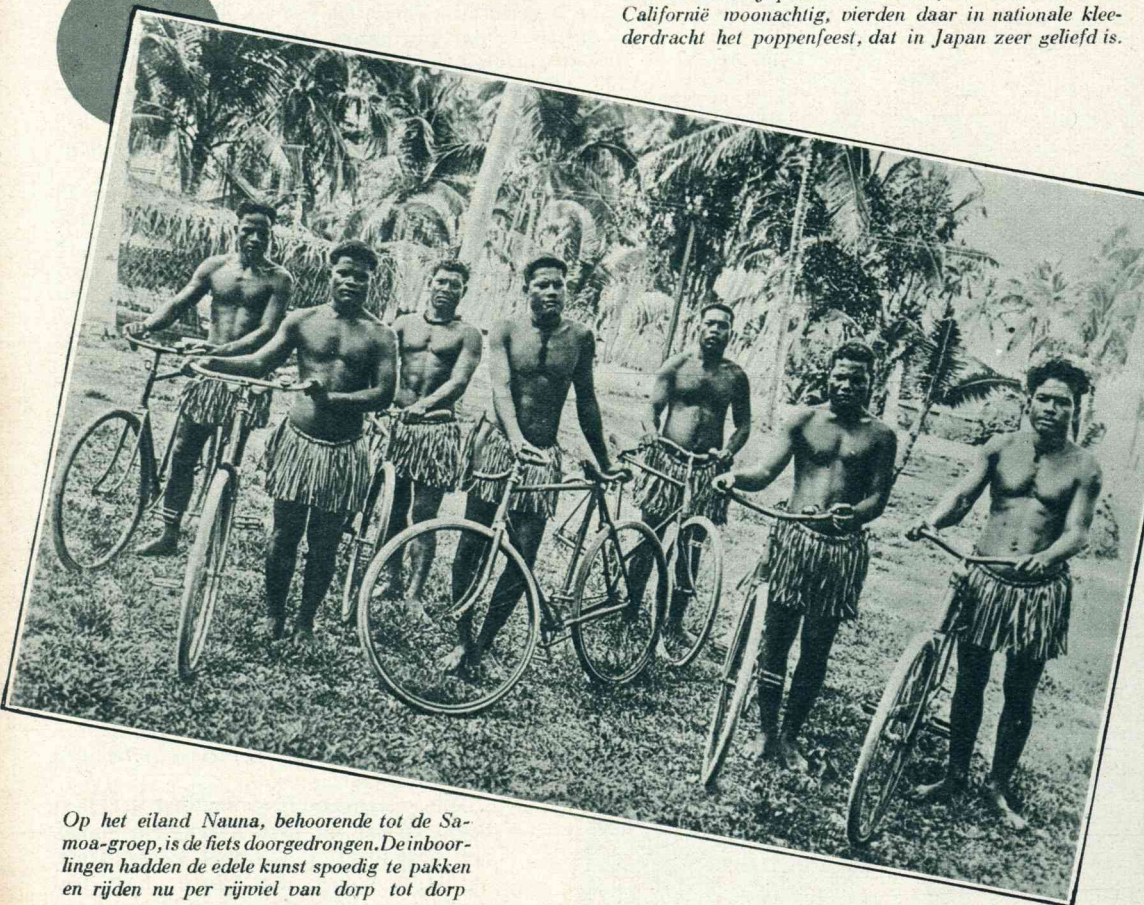


CURIOSA

Op het Long-Island kerkhof bij New-York werd een der hoofdmannen van de Ku-Klux-Klan begraven. Met welk vreemd ritueel toont ons deze foto.



Tweehonderd Japansche kinderen, in San Pedro in Californië moonachtig, vierden daar in nationale klederdracht het poppenfeest, dat in Japan zeer geliefd is.



Op het eiland Nauna, behoorende tot de Samoa-groep, is de fiets doorgedrongen. De inboorlingen hadden de edele kunst spoedig te pakken en rijden nu per rijwiel van dorp tot dorp



*Prins Joachim-Albrecht van Hohenzollern, die reeds naam had als be-
gaafd cellist, dirigeerde thans te Berlijn twee van zijn eigen composities.*

VROUWENLEVEN

Mode-Shows en Mode-Etalages

We komen zoo langzamerhand wél op de hoogte van wat er in den komenden zomer zal worden gedragen. In verlokkelijke winketalages worden ons de nieuwste snufjes getoond en in de verschillende mode-shows werden al die nieuwigheden, door elegante mannequins gracieus gedragen, ons nog verlokkelijker voorgesteld.

Meer en meer worden ons op dergelijke mode-

heeft ter verdere opfluistering een kraag van wit hermelijn.

Het tweede model, van zwarte tafzijde, herinnert in zijn strengen eenvoud sterk aan vroegere tijden. De hoog gesloten cape van nijlgroen fluweel is met zwarte zijde gevoerd, evenals de ruche, die zoo sierlijk het geheel omsluit. Bij dit toilet is de ceintuur tamelijk laag aangebracht, wat bij de meeste nieuwe toiletten niet het geval is.

Meestal is de ceintuur zóó hoog, dat ze op de een of andere wijze moet worden vastgehouden. Het beste kan dit wel gebeuren door een lus van voren bij de gesp, een lus, die door de gesp bedekt wordt en dus niet zooals op zij aangebrachte lussen te zien komt.

Het elegante hoedje van onze derde afbeelding van zeer fijn zwart stroo heeft een cache peigne van kleine fluweelen bloemetjes.

PAULA DEROSE.

Iersch Haakwerk

Het Iersche haakwerk dat nu in wol gewerkt zoozeer in de mode is, kunnen we best zelf maken. Het is samengesteld uit verschillende kleine figuren, welke later met elkaar verbonden worden door lusjes van losse steken met hier en daar 'n picot er tusschen.

Men ziet er niet alleen kraagjes en manchetten van, maar ook meer uitgebreide japon-garneeringen, bijvoorbeeld: een kanten schouderstuk en kanten ondermouwen. Ook

geheele blouses worden van zulke gehaakte figuren in elkaar gezet.

Zulk handwerk is peperduur; het is dus wel echt de moeite waard om het zelf te doen, temeer, daar het 'n prettig werkje is en men gemakkelijk in 'n verloren kwartiertje het een of andere onderdeelje ervoor kan haken. Men neemt er heel fijne zefirwol voor en 'n bijpassende stalen haakpen.

Hieronder zal ik de beschrijving geven van een roset, waarvan we in ons volgend nummer een foto zullen geven, tegelijk met die van nog 'n paar andere figuren voor Iersch haakwerk.

Gehakte roset. Men haakt een rondje van 23 losse st. en haakt daaromheen 30 vaste st. 2de toer: 3 vaste st. in de eerstvolgende 3 st. *, 8 losse st. 3 st. overslaan, 3 vaste st. in de eerstvolgende 3 st. van den vorigen toer. Van * af herhalen tot het einde van den toer.

3de toer: 3 vaste st. op de 3 vaste van den vorigen toer *, 12 vaste st. om de 8 losse st. heen, 3 vaste st. op de 3 vaste van den vorigen toer. Van * herhalen.

4de toer: 3 vaste st. op de 3t vaste van den vorigen toer, *, 16 losse st., 3 vase op de 3 vaste van den vorigen toer. Van * herhalen.

5de toer: 3 vaste st. op de 3 vaste van den vorigen toer, *, 22 vaste st. om de 16 losse st. heen, 3 vaste st. op de 3 vaste van den vorigen toer. Van * herhalen.

Hiermee is het rosetje klaar. Zooals u zien zult, is het 'n héél eenvoudig werkje. Ter verduidelijking zullen we, zooals ik reeds beloofde, in ons eerstvolgend nummer ook nog 'n foto ervan geven en dan tevens nog 'n paar andere figuurtjes afbeelden en beschrijven.

Wie verlangend is om met het werkje te beginnen kan nu vast 'n aanvang maken met deze rosetjes. Wil men, bijvoorbeeld, 'n blouse haken, dan zijn er heel wat figuurtjes noodig, maar zoo'n blouse is dan ook bijzonder mooi. Men haakt ze liefst met korte mouwtjes en met 'n boord van vaste haaksteken of 'n eenvoudig breiwerk om de taille. Ook kan men de dunne zijden onderblouse lange mouwen geven, waar dan de korte kanten mouwtjes klokkend overheen vallen.

Thérèse.



Zwart fluweelen japon met garneering van kant en hermelijnen kraag.

Avondtoilet van zwarte tafzijde met pélerine van nijlgroen fluweel, gevoerd met zwart.



tentoonstellingen nu ook modellen getoond van Hollandsche modehuizen, gedragen door Hollandsche vrouwen, wat we zeer zeker een verblijvend verschijnsel mogen noemen. Niet alleen ijveren wij volgaarne voor het Nederlandsche fabrikaat, maar ook zijn juist deze modellen meer aangepast aan den Hollandschen smaak en geven ze ons, omdat ze door Hollandsche vrouwen gedemonstreerd worden, een zuiverder kijk op datgene, wat we zelf met succes zouden kunnen dragen. En met vreugde heeft men kunnen constateeren, dat ook op de Hollandsche ateliers buitengewoon smaakvolle modellen vervaardigd worden.

Naast de vele modetinten, welke voor dit seizoen worden aangegeven, domineert nog altijd het zwart, soms in vereeniging met wit of met de een of andere zachte kleur.

Hierbij afgebeeld zijn twee zwarte avondjaponnen van het modehuis Francis. Het eerste model van zwart fluweel is gegarneerd met witte kant en

Binnen Drie-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 24

XX. VAN HET ACHTTIENDE TOT HET DRIE-EN-TWINTIGSTE UUR.

Het is geen gemakkelijke taak, zich een weg te banen door een dicht bosch, waarvan het onderhout bestaat uit wilgen, doornstruiken en eikenhakhout, en voor Simon Santley was deze taak des te zwaarder, omdat hij bij voorbaat wist, dat al deze inspanning vergeefs was — tenminste voor zoover het de mogelijkheid betrof den gezochten Robert Redmayne — levend of dood — te vinden. De hoofdinspecteur en zijn mannen waren, begrijpelijkerwijze, in dit opzicht optimistischer gestemd en achtten het lang niet uitgesloten, dat een van beide vluchtelingen in hun handen zou vallen, zoo niet alle twee. Want daar de twee gezochten nergens elders gevonden waren, lag de veronderstelling voor de hand, dat zij een schuilplaats hadden gezocht in deze, hier-en-daar haast ontoegankelijke bosschen. Want iedereen was gewaarschuwd zijn oogen goed den kost te geven en er was geen boer in de omgeving, of hij had zijn schuren en stallen afgezocht. En daar niemand succes had gehad met een dergelijk onderzoek, stelde de politie zich heel veel voor van haar jacht door het bosch.

Maar Simon Santley had andere redenen om voort te gaan met wat hij wist dat doellooze vermoeienis was. Want in een eenigszins opgewonden gesprek tusschen hem en Sybil Petres was hem met den meesten nadruk gezegd „den hoofdsinspecteur en zijn mannen aan het werk te houden, tot ze er bij neervielen” en zijn gezicht de eerste twee à drie uur niet te vertoonen aan de deur van zijns ooms huis.

Toen, nadat Simon haar ingelicht had over de ware identiteit van Robert Leslie, haar eerste uitbarsting van verontwaardiging geluwd was, had Sybil het wapen van een mild soort sarcasme ter hand genomen, dat haar verloofde in haar handen deed zijn als leem in de hand van den pottenbakker.

„Natuurlijk begreep ik heel goed, dat je een of andere idiote comédie opvoerde, toen je dien vent onder den auto liet kruipen,” verklaarde ze met spottende minachting, „en hoewel ik toen al iets van de waarheid vermoedde, moest ik, terwille van ons allemaal, je wel helpen. En nu moet ik natuurlijk het vuile werk opknappen en jou tegen jezelf beschermen, want ik heb geen zin te trouwen met iemand, die in de gevangenis heeft gezeten, en daar kom je met absolute zekerheid terecht, als je met dit spelletje doorgaat.”

„Maar jandorie, wat kun jij nu in vredesnaam doen?” klonk het wanhopig. „Hem hier vandaan brengen.... en dat is meer dan jij doen kunt,” was het kalme bescheid. „Geef me dus maar den sleutel van je kamer en doe geen domme vragen, want hoe minder je weet, hoe beter.”

„Maar luister nu eens, meisje; je kunt toch niet zelf....” begon hij, maar een booze uitroep van Sybil legde hem het zwijgen op.

„Geef me onmiddellijk den sleutel,” herhaalde ze beslist, en na een moment van aarzeling overhandigde hij haar het gevraagde.

„Maar jij kunt toch onmogelijk in zooiets verwickeld worden,” protesteerde hij met een stem, die steeds wanhopiger ging klinken. „Toe, wees verstandig en laat mij het verder ook maar opknappen. Als het scheef gaat, ben ik toch degeen, die aan zijn jas wordt getrokken. Ik ben volkomen in staat Redmayne weg te loodsen en naar de bosschen van Barnes te brengen. Het is in ieder geval geen werk voor 'n meisje!”

„Geen werk voor 'n meisje!” herhaalde Sybil schamper. „Bescheidenheid is maar alles; jullie mannen zijn toch geweldig ingebeeld! Maar dat zullen we nu maar laten rusten; vertel me maar liever eens of je ook niet dacht, dat de politie eerder argwaan tegen jou krijgt dan tegen mij, als ze een van ons onderweg zagen? Ik ben boven iedere verdenking verheven, terwijl jij....”

Ze brak den zin af, pakte hem bij de schouders en duwde hem in de richting van den auto. „Wees nu geen dwaas, Simon; je hebt al genoeg bedorven. Stap in, rijd naar de bosschen terug en houd de politie zolang mogelijk aan 't lijntje. Je weet, dat je me kunt vertrouwen en als die misdadiger-vriend van je beantwoordt aan de beschrijving, die je van hem geeft, hoef je je ook niet ongerust te maken, dat ik eenig gevaar loop in zijn gezelschap. Jouw werk is den hoofdinspecteur en zijn mannetjes tusschen de bramen en doornstruiken te houden.... hoe stekeliger ze zijn hoe beter. Ik garandeer je, dat ik voor de rest zal zorgen.”

Dus had Simon Santley zich, tegen wil en dank, weer achter het stuur gezet; hij had zichzelf moeten bekennen, dat haar redeneering volkomen juist was. Met een joviaal en welgemeend: „Nu dāg dan, flinke kameraad” had hij afscheid van haar genomen en het volgende oogenblik was hij op den terugweg naar de bosschen. Hij had er geen idee van, wāt ze eigenlijk van plan was, maar één ding stond voor hem vast: wat Sybil Petres begon, bracht ze ook tot een goed einde. En ze had ook gelijk: hij moest de politie bezig houden, terwijl zij hāār deel van hun gemeenschappelijke taak vervulde. En dat was geen kleinigheid: niet meer of minder dan Robert Redmayne uit de Manor smokkelen en hem hier of daar in de bosschen van Barnes afzetten. Maar hij kon het veilig aan haar overlaten, bedacht hij nogmaals; bovendien, hij had geen keus. En in den tusschentijd....

Drie uur later keerde een teleurgestelde, met schrammen bedekte en in gehavende kleeven gehulde groep zoekers, burgers en politiebeambten, op de Manor terug, waar ze zich, op uitnoodiging van den kolonel, rijkelijk laafden aan bier. Toen ze allen huns weegs gingen, bleef kolonel Ainsley nog even npraten met den hoofdinspecteur, dien hij uit den grond van zijn hart beklagde over diens geringe succes.

„We krijgen ze heusch wel, kolonel,” antwoordde Gosling hoopvol. „Ze

kunnen onmogelijk door het cordon heengekomen zijn. Ik zal me onmiddellijk met Renfrew in Trendham in verbinding stellen en ik twijfel er niet aan, of, we hebben ze gauw genoeg in handen, dank u nog zeer voor uw hulp kolonel, en u ook, Lord Santley. Ik weet niet wat we zonder uw medewerking hadden moeten beginnen; u kent elken centimeter van het terrein en u hebt ons verborgen plaatsen gewezen, waarvan we anders niet eens het bestaan hadden vermoed.”

„Het was niet de moeite waard,” weerde Simon luchtig af en hij slaagde er in zelfs niet te blozen bij dezen meer dan onverdienden lof. Maar Sybil stond niet ver weg en hij wist, dat hij zijn rol in alle perfectie moest spelen. „Het is alleen jammer, dat er nogal veel tijd met het zoeken verloren is gegaan, maar daar was nu eenmaal niets aan te doen,” vervolgde hij op den natuurlijksten toon van de wereld. „U belt ons wel even op, als u ze te pakken hebt, nietwaar?”

„Als ik nieuws heb, hoort u het direct, Lord Santley,” beloofde Gosling.

Een oogenblik later vertrok hij. Simon liep vlug de hall door naar Sybil die daar naar het gesprek van de heeren had staan luisteren, en trok haar mee de bibliotheek in. Hij sloot de deur en vroeg haastig:

„Is hij weg?”

„Ik ben al ongeveer anderhalf uur terug,” was 't antwoord. „Hij is veilig en wel in het bosch; het is heelemaal niets om er drukte over te maken — het ging doodgemakkelijk,” voegde ze er aan toe, zich losmakend uit zijn spontane omhelzing. „Ga nu eerst maar eens behoorlijke kleeven aantrekken, je ziet er uit als een vogelverschrikker en ik heb afgesproken, dat we hier blijven eten.”

„Maar waarom, meisjelief?”

„Dat zal ik je vertellen als je beneden komt, dus hoe vlugger je voortmaakt, hoe eerder je het weet.”

Een kwartier later kwam Simon in de bibliotheek terug, waar Sybil op hem wachtte.

„En nu het antwoord op mijn vraag van straks?” klonk het nieuwsgierig.

Maar vóór dat hij antwoord kreeg, gaf ze hem een nauwkeurig relaas van haar tocht naar de bosschen van Barnes, waarnaar hij met verrukte aandacht luisterde.

„En nu ga ik den anderen de waarheid vertellen,” besloot ze. „Daarom wilde ik hier blijven dineeren.”

„Ik ben bang, dat dit je vreeselijk moeilijk zal vallen, nietwaar meisjelief?” vroeg hij grinnikend. „Ik bedoel: slechte gewoonten zijn zoo moeilijk af te leeren.”

„Doe niet zoo mal. Ik maak geen grapje. Ik meen het héél ernstig.”

„Maar waarover wil je de waarheid vertellen?” vroeg hij weer.

„Over je vriend, den inbreker, natuurlijk!”

„Alle menschen!” hijgde Simon verschrikt; „zooiets krankzinnigs ga je toch niet doen, hoop ik. Waarom in vredesnaam zou je 't hun vertellen? Het zal zijn, alsof de hel losbreekt.”

„Dat kan me niet schelen. Ik wil niet, dat die lieve, oude menschen hier zoo schandelijk bedrogen worden. En daarbij, we moeten nog een verklaring geven van Leslie's afwezigheid. Ze weten niet dat je alleen uit de bosschen bent teruggekomen en ik vind, dat ze het behóóren te weten. Dan nog iets: het is niet meer dan billijk tegenover den man zelf.”

„Dat moet je me eens uitleggen, Syb!”

„Het is, dunkt me, nogal duidelijk. Is het voor die hartelijke menschen niet veel erger dien vermeenden Robert Leslie te moeten beschouwen als een ongemanierden, ondankbaren vlegel, dan de reden te weten waarom hij met de noorderzon vertrokken is, zonder een woord van excuus en zonder te bedanken voor den prettigen middag, dien hij bij absoluut vreemden, die hem met alle mogelijke vriendelijkheden overstelpt hebben, heeft doorgebracht? Zou hij dat zelf prefereren?”

„Maar lieve schat van 'n meid, ik dacht dat je op hem even woest was als op mij, om wat er gebeurd is. Waarom breek je je dan het hoofd om wat hij preferert of niet preferert?”

„O, dat weet ik allemaal wel,” gaf ze met beminnelijke meisjesachtigheid toe. „Ik was ook helsch op hem, dat spreekt nogal vanzelf en.... en.... ik heb het hem laten merken ook. Maar ik ben misschien toch te hard tegen hem geweest — ja, ik weet het eigenlijk wel zeker.... dat drong pas tot me door, toen ik hem in de bosschen achter liet, terwijl hij in het struikgewas van kleeven verwisselde en ik een plaats zocht om te keeren. Toen ik hem op mijn terugweg zag staan, heelemaal eenzaam en met zooiets intens zieligs en ongelukkigs in zijn oogen, toen probeerde ik nog het 'n beetje goed te maken maar ik ben bang dat het te laat was. Ik wuifde hem goedendag en wenschte hem het beste — ik kón eenvoudig niet anders. En.... en ik reed nog bijna in een sloot, doordat mijn oogen vol tranen stonden. Ik vond mezelf eerlijk gezegd een echt mispunt.”

Er was iets van verbaasd ontzag, waarmee Simon haar aankeek.

„Nu, van alle onbegrijpelijke, inconsequente en allerliefste wezens, spannen jelui vrouwen toch wel de kroon,” verklaarde hij en hij trok haar in zijn armen. „Mijn aangebeden schat, doe wat je het beste vindt,” gaf hij toe. „Ik geloof tenslotte, dat je gelijk hebt en dat ik, als ik in Redmayne's schoenen stond, het ook prettiger zou vinden, dat ze de reden van mijn plotse-linge verdwijning wisten. Want ik geloof vast en zeker, dat de arme kerel

tegen de lamp loopt en dan krijg je toch de poppen aan 't dansen. Zijn portret komt natuurlijk in de kranten en ik zou dan niet graag in oom Dick's nabijheid willen zijn, als hij dat in het oog krijgt."

"Ik hoop, dat ze hem niet pakken," viel Sybil met vuur in. "Zal ik je eens wat vertellen? Hij meent te weten, wie meneer Shutter vermoord heeft."

"Dat is heel goed mogelijk. Heeft hij namen genoemd?"

"Nee, o nee. Maar ik heb een vermoeden wie hij bedoelt. Ik geloof, dat hij denkt, dat mevrouw Shutter het gedaan heeft."

"Verdorie! Maar dat kan toch niet..."

"Maar in elk geval geloof ik vast, dat hij het denkt. En wat meer is, als hij gearresteerd wordt en hem de moord wordt ten laste gelegd, is hij van plan het op zich te laten zitten... tot het bittere einde toe."

"Wat? Terwijl hij onschuldig is?"

"Het is absoluut zoo. Hij moet er natuurlijk een goede reden voor hebben. Want zelfs voor een vrouw zou geen man zoo iets zonder een heel ernstig motief doen."

"Zet je hem nu niet 'n beetje te veel op een voetstuk, Syb?" riep Simon uit. "Heusch, beste kind, ik sta paf van je!"

"Maar het is ook iets heel bijzonders. Het drong niet zoo tot me door, terwijl hij het mij vertelde, maar toen ik er later over nadacht, schaamde ik me diep over mezelf, want, wat hij ook mag zijn, hij is toch een alleraardigste, lieve jongen. En daarom juist moeten we de oude lui hier de waarheid vertellen."

"Ja, je hebt volkomen gelijk. Maar we nemen heel wat op onze schouders. Ik hoop maar niet, dat oom Dick me op staanden voet de deur uitgooit. Waarom wacht je niet tot het dessert, liefste, want ik heb een honger als een paard."

Maar ze kregen geen kans om hun nieuws tot na het diner te bewaren, want Simon en Sybil hadden zich ternauwernood bij de anderen in den salon gevoegd om vandaar naar de eetkamer te gaan, toen mevrouw Ainsley de fatale vraag deed.

"Waar is meneer Leslie?"

"Hè? Wat is dat?" sputterde de kolonel. "Is Leslie er niet? Heb je hem niet gezegd, Simon, dat we nu gingen eten?"

Simon wendde zich, als een echte man, nu het ongeluksmoment was aangebroken, hulpeloos tot Sybil om bijstand.

Met de minachting, die ze vond dat hij verdiende, keek ze haar verloofde een seconde aan... en toen opende ze, zonder zich om de gevolgen te bekommeren, het vuur.

"Hij is hier niet," deelde ze mee, zich dwingend haar stem zoo kalm mogelijk te laten klinken.

"Niet hier?" herhaalde de kolonel verrast. "Wat bedoel je?"

"Wel, dat hij op het oogenblik een behoorlijk aantal mijlen hier vandaan is en zich schuil houdt voor de politie."

Allemaal wendden ze hun gezichten naar Sybil, haar in stomme verbazing aanstarend.

"Sybil!" riep Lady Santley onthutst. "Mijn lieve kind, waar heb je het in vredesnaam over?"

"Ik... wil zeggen... dat Simon en ik..."

"Nee, dat is niet waar," viel Simon haar in de rede. Nu de kogel eenmaal door de kerk was, had hij zijn zelfbeheersching een weinig teruggevonden. "Het is alleen mijn schuld, Sybil heeft er niets mee te maken."

"Waar mee?" grauwde de kolonel geprikkeld. "Wat deksel willen jullie ons eigenlijk vertellen?"

"Als u nu eens even kalm wilt zijn en me niet zoo aanblaft, zal ik alles vertellen," antwoordde Sybil bedaard. "Maar daar het verhaal een heelen tijd in beslag neemt en u mij natuurlijk telkens in de rede zult vallen, is het misschien beter, dat we eerst beginnen te eten. Kunt u me beloven geen woord te zeggen, zolang de bedienden in de kamer zijn?"

"Maar... maar..." stamelde de kolonel, "waarom dan toch... wat beteekent dat allemaal?"

"Lieve Dick," kwam zijn vrouw tusschenbeide — ze had aan de uitdrukking op hun gezicht gezien, dat de jongelui iets ernstigs mee te deelen hadden — "heb je niet gehoord wat Sybil zei? Ze moet je iets vertellen, dat een heelen tijd in beslag zal nemen. Daarom ben ik het met haar voorstel eens, dat we aan het diner beginnen en op haar verhaal wachten, tot de bedienden uit de kamer zijn. Dat bedoel je toch, nietwaar?" besloot mevrouw Ainsley, zich tot Sybil richtend.

Het meisje antwoordde bevestigend en voegde er bij: "Bovendien vergaat Simon van honger en als oom Dick hem bijgeval het huis uitzet, wanneer hij alles weet, wil hij liever niet met een leege maag heengaan."

Daar deze laatste opmerking blijkbaar het begrip van den kolonel volkomen te boven ging en zijn vrouw een stortvloed van vragen voorzag, nam zij de leiding in handen en duwde haar echtgenoot naar de deur.

"Ga maar naar de eetkamer en houd je in vredesnaam kalm. Je moet je uitbarsting maar bewaren, tot we eerst iets te eten hebben gehad."

Toen ze een oogenblik later allen hun plaats om de tafel ingenomen hadden, had Simon moeite om niet in lachen uit te barsten. Want er was zoo'n koddige, verwonderde en verwezen-angstige uitdrukking op de gezichten van de drie oudere aanzittenden en het kostte hun zulk een duidelijk-merkbare moeite om niet over het onderwerp te spreken, dat het zijn gevoel voor humor sterk prikkelde, en slechts het ernstig wenkbrauw-fronsen van Sybil deed hem zijn lachlust in toom houden.

Hij dwong zich een onbenullige opmerking te maken, want geen van de anderen zei iets en hij vond dat zwijgen al te mal tegenover den butler en den huisknecht, die niet bepaald aan stilte tijdens den maaltijd gewend waren.

"Er was geen spoor van die arme kerels te bekennen," zei hij een oogenblik later, niet bepaald tactvol, zooals hij zichzelf bekende, toen de woorden over zijn lippen waren.

"Arme kerels? Wat voor arme kerels?" vroeg de kolonel, die zijn lepel neerlegde en hem onthutst aankeek.

"O, die vluchtelingen, bedoel ik. Die kerels, die dat beeld gestolen heb-

ben van hoe-heet-hij-ook weer." Maar hier zweeg Simon en hij trachtte den vijandigen blik van zijn oom te ontwijken. "Zeg jij alsjeblieft eens wat, Syb, toe!" voegde hij er, alleen voor haar verstaanbaar, aan toe.

"Dat zal wel dienen na die stomme opmerking van jou," was het eveneens fluisterend gegeven, minzame antwoord. "Ik hoop, dat u niet oververmoeid bent na zoo'n dag vol opwindung," ging ze hardop voort. Ze keek Lady Santley en mevrouw Ainsley met een hartelijken blik aan, maar negeerde den kolonel volkomen.

"Nee, liefje," antwoordde Lady Santley vriendelijk. "Niet zoozeer vermoeid als geschrokken... of overbluft... hoe je het noemen wilt."

"En óf," viel mevrouw Ainsley haar zuster bij, maar haar toon klonk scherper. "Je hoeft niet te wachten," vervolgde ze over haar schouder tot den butler en zijn assistent.

De beide gediensgeesten verdwenen zonder 'n woord.

"En nu," blafte de kolonel, terwijl hij zich over zijn soepbord boog en Simon kwaadaardig aanstaarde, "nu wil je zeker wel zoo goed zijn een verklaring van de afwezigheid van dien Leslie te geven?"

Maar voor Simon antwoordde, sprong Sybil al in de bres.

"Het is Robert Leslie niet," verklaarde ze kalm. "Als hij het wel was, zat hij nu hier. Maar aangezien hij de man is, die dat Chineesche beeldje bij meneer Shutter gestolen heeft, moest hij natuurlijk weggaan nu hij nog kans had te ontsnappen, dus kon hij niet blijven dineeren. Zijn werkelijke naam is Robert Redmayne."

Als er op dat oogenblik een bom gebarsten was, zou de explosie niet méér schrik en verwarring hebben teweeggebracht dan thans deze simpele mededeeling deed. Maar daar het onaangename nieuws nu eenmaal verteld diende te worden, was het meisje van oordeel, dat het dan maar zoo gauw mogelijk moest gebeuren. En ze zou er geen doekjes om winden — de naakte waarheid was het beste — die bezwoer bij voorbaat een storm van vragen.

Pats! De lepel van den kolonel viel met een smak op het soepbord.

"Wat?" donderde hij, tegelijkertijd opspringend.

"Lieve kind!" riep Lady Santley in verbijstering. "Wat zeg je daar? Simon!" Ze hief haar oogen smeekend naar haar zoon op, terwijl haar zuster als verslagen en niet in staat om te spreken, van den een naar den ander zat te kijken.

"Blijft u alstublieft kalm, moeder," verzocht Simon, die zichzelf thans weer heelemaal meester was. "Wat Sybil zegt, is de volle waarheid en er is niet de minste reden om er drukte over te maken... want de man is goed en wel weg en behalve wij weet niemand er iets van."

"Wil... wil... dat zeggen..." stotterde de kolonel met een vuurrood hoofd, "dat jij wist dat hij de man was, dien de politie zocht?"

"Ja. Ik wist het en niemand anders," gaf Simon toe. "Ik kreeg al dadelijk een vermoeden, niet alleen uit de persoonsbeschrijving van den agent, dien we bij de herberg ontmoetten, maar ook door de kleeeren, die niet goed pasten. Het waren bovendien winterkleeeren. Later, toen ik hem aan den tand voelde, erkende hij ook, dat het zijn eigen kleeeren niet waren."

Lady Santley leunde, hijgend en verslagen voor zich uitstarend, achterover in haar stoel; haar zuster zat kaarsrecht en had de oogen op haar man gericht.

"Ga zitten, Dick, en sta ons allemaal niet zoo onnoozel aan te kijken," zei ze niet zonder scherpte. "Het heeft absoluut geen zin om je zoo vreeselijk op te winden. Wij zijn niet minder van ons stuk gebracht dan jij, maar we begrijpen tenminste, dat we eerst tot het einde toe moeten hooren, wat Sybil en Simon te vertellen hebben."

"Lief van u, tantetje," zei Simon dankbaar en de kolonel liet zich met een plof in zijn stoel terugvallen.

"Bedoel je me te vertellen," begon hij opnieuw met de schorre kiffstem, die menige zondaar in zijn regiment op zijn beenen had doen trillen, "dat jij wist wie die man was, en toestond dat je moeder, je tante, je meisje zelfs met hem in contact kwamen? Een dief — een misdadiger — een man, die door de politie gezocht wordt wegens moord?"

"Maar die geen moordenaar is, oom Dick," viel Sybil hem snel in de rede.

"Dat niet alleen," vervolgde de kolonel, Sybil's woorden met minachting negeerend, "maar door je handelwijze heb je ons, als het de politie ooit ter oore komt, dat we dien man een schuilplaats hebben verleend, blootgesteld aan langdurige gevangenisstraf. Je hebt het gedaan en hebt op den koop toe de verregaande onbeschaamdheid om hier kalm aan tafel te gaan zitten en het mij te vertellen?"

"Ik vind juist, dat dit de dapperste daad is, die hij ooit in zijn leven heeft verricht, oom," probeerde Sybil te sussen. "Ik verzeker u, dat we het een heel ding vinden om met de waarheid voor den dag te komen. Maar er zat niets anders op, het moest nu eenmaal gebeuren, niet alleen terwille van u, maar ook van dien armen jongen, die zelf zijn plotselinge verdwijning niet kon uitleggen."

"Arme jongen?" herhaalde de kolonel op een toon en met een gezicht, alsof hij zijn ooren niet geloofde. "Moet ik begrijpen, dat jij er ook van wist..."

Hier viel Simon hem onstuimig in de rede. "Nee, oom," riep hij. "Eerst had ze er zelfs geen idee van, maar ze heeft kans gezien mij mijn geheim te ontfutselen en toen hielp ze me Redmayne weg te smokkelen. Ze is een prachtige exemplaar van een kind, een reuzen-kameraad in één woord."

Daarna legde zich een onheilspellende stilte over het kleine gezelschap. Niet alleen was kolonel Ainsley buiten staat woorden te vinden, die in overeenstemming waren met de hevigheid van zijn gevoelens, ook de komst van de bedienden belette een verdere bespreking van het onderwerp. Er werd geen woord gesproken, terwijl de borden verwisseld en de visch rondgediend werd, maar de onvermijdelijke pauze gaf Lady Santley en haar zuster gelegenheid een weinig van den eersten schrik te bekomen en zich zekere voorvallen te herinneren, waarover ze zich eerst uitermate verbaasd hadden, maar die nu volkomen verklaarbaar werden en de heele zaak in een normaler licht plaatsten. Een enkel punt echter was er, dat Lady Santley buitengewoon dwars zat — het alleszins-strafbare feit van een voortvluchtig misdadiger schuilplaats te hebben verleend, was in haar oogen niet zoo heel

verschrikkelijk — en toen ze weer alleen waren, begon ze er dadelijk over.

„Dus die man was Robert Leslie niet?” riep ze.

„Nee, moederlief, dat was hij niet. Ik ben niet zoo erg goed op de hoogte van de verhoudingen in de familie Leslie, maar ik ben er toch vrij zeker van, dat in dien tak maar één zoon was, Bob, en die is in den oorlog gesneuveld. Redmayne wist dat natuurlijk niet, anders zou hij niet zoo'n driedubbel-overgehaalde dwaas geweest zijn om in 't aas te happen, dat u hem toewierp.”

„Het aas, dat ik hem toewierp...?” hijgde Lady Santley en zelfs Sybil glimlachte om Simon's kalme brutaliteit. Maar tegelijk stond ze hem dapper bij.

„Ja, Lady Santley,” zei ze, „u was het, die de veronderstelling opperde, dat hij een van de Leslies was, die u kende, weet u dat niet meer? Maar heusch, ik zie niet in, waarom oom Dick zich zoo boos moet maken! De man heeft ons absoluut geen kwaad gedaan en hij was vreeselijk aardig... een echte leuke jongen. En hij is niet eens een moordenaar, alleen maar een dief, en dat is heel wat anders.”

„Alleen maar een dief!” herhaalde de kolonel somber en hij keek zijn aanstaand nichtje aan, alsof hij aan haar verstand twijfelde, „alleen maar een dief,” zei hij nog eens, nu op een toon, die duidelijk verried, dat er een nieuwe uitbarsting van woede in aantocht was.

Maar zijn vrouw wierp olie op de golven.

„Houd je toch kalm, Dick,” zei ze, „je kunt de zaak hoogstens erger maken door als 'n wildeman te keer te gaan. Ja, Sybil,” ging ze voort, „ik begrijp wat je bedoelt, hij was ook vreeselijk aardig. Ik begrijp alleen niet hoe jij weet, dat hij geen moord gedaan heeft, maar dat zullen we als vaststaand moeten aannemen, als jij dat met zooveel zekerheid zegt. Hij zag er in ieder geval niet als een moordenaar uit, vond je wel, Anne?” Dit laatste tot Lady Santley.

„Och... n.... neen. Hij was knap en...”

Nu liet de opgespaarde woede van den kolonel zich niet langer onderdrukken.

„Lieve deugd!” barstte hij uit. „Het lijkt warempel wel of er een collectie patiënten uit het gekkenhuis met elkaar aan 't converseeren zijn. Dacht je soms, dat moordenaars er een speciaal gezicht op na hielden, waar je ze aan herkennen kon? Snappen jullie dan niet, dat iedereen een moordenaar kan wezen — een van jullie — of ik zou er een kunnen zijn. Zien jullie dat niet in?”

„Natuurlijk zien we dat in... je ziet er op 't oogenblik inderdaad als een moordenaar uit,” antwoordde zijn vrouw binninnelijk. „Maar wees nu toch kalm a'sjeblief en laten we hooren wat Simon nog meer te zeggen heeft. Ik begrijp heel best, dat het onmogelijk was voor hem om het te vertellen, zoolang de man nog in ons gezelschap was, en ook waarom hij nu niet hier is. Wat ik alleen heel graag zou willen weten is, hoe Sybil het heeft klaargespeeld om hem weg te krijgen zonder gezien te worden. Jij ook niet, Anne?”

Weer wendde ze zich als om steun tot haar zuster en de verlangde hulp kwam prompt.

„Ja, ik wil wel eerlijk bekennen, dat mij dat ook heel erg interesseert,” zei Lady Santley, „want nu ik over den eersten schrik heen ben en weet, dat er eigenlijk niets verschrikkelijks is gebeurd, ben ik razend nieuwsgierig naar bijzonderheden. Te bedenken dat we gepicknickt hebben met een dief! Met een echten!”

„Bah. Jullie vrouwen zijn toch werkelijk soms stapelgek!” raspte de schorre stem van den kolonel haast in onuitsprekelijke walging. „Hebben jullie dan heelemaal geen eerbied voor de wet en het recht? Zien jullie dan niet in, in wat voor onmogelijke positie Simon ons gebracht heeft door zijn schandelijke, onbekookte manier van doen?”

„Maar mijn beste Dick, de man is immers weg,” wierp Lady Santley tegen. „En niemand weet, dat hij hier geweest is.”

„Maar bliksem-nog-aan toe, Anne, dat verandert niets aan de zaak. Dringt het dan niet tot je door, dat de man, als hij gearresteerd wordt — wat heusch wel gebeuren zal — alles zal vertellen om zijn hals te redden — om een lichtere straf te krijgen? Ben je dan blind, heb je dan geen verstand?”

„Ik ben niet blind en ik heb mijn verstand, maar ik zal zeker doof worden, als je zoo doorgaat met schreeuwen,” spotte zijn vrouw. „Probeer toch eens wat kalmer en redelijker te praten, Dick.”

„Kalmer! Redelijker!” herhaalde hij kwaadaardig en schamper. „Terwijl ik Gosling toestond, neen, aanmoedigde om mijn bosschen te doorzoeken, hield die vent zich in mijn huis schuil, want waar kan hij anders al dien tijd geweest zijn? Hoe kan ik den hoofdinspecteur ooit weer met goed fatsoen onder de oogen komen?”

— „Maar u wist het toch niet, oom Dick,” protesteerde Sybil, „en dus kan de politie u niets verwijten!”

„Wel, heb ik van mijn leven!” begon hij weer, maar op dat moment sprong Simon plotseling op en liet zijn vuist met zoo'n geweld op tafel neerkomen, dat de anderen eveneens onthutst opsprongen: het kristal en het porcelein rammelde en rinkelde, maar de kolonel hield van puren schrik zijn mond.

„En nu zult u naar mij luisteren,” donderde Simon, nog steeds staande. „Ik ben me heel goed bewust, dat ik iets heb gedaan, dat in de oogen van u, oom Dick een enormiteit is, iets krankzinnigs en schandelijks. Mijn moeder en tante hebben gelukkig een normaler en menschelijker kijk op het leven. Als die Redmayne een ander type was geweest, zou ik hem onmiddellijk aan de politie hebben overgeleverd. Maar hij was — dat hebben jullie allemaal met je eigen oogen gezien — een keurige jongen. Hij erkende alles, toen ik hem liet merken, dat ik hem in de gaten had, en bood uit zichzelf aan, zich bij de politie aan te melden om ons niet in moeilijkheden te brengen. Hij vond het afschuwelijk, dat hij u zoo bedrogen heeft met dien naam, moeder, en hij was onuitsprekelijk dankbaar voor wat we voor hem gedaan hebben.”

(Wordt voortgezet)



Ons land vanuit de lucht gezien.

Foto K.L.M.

EEN PANORAMA VAN ROTTERDAM, ONZE BELANGRIJKSTE HAVENSTAD



RUSTIEKE SCHOONHEID IN LIMBURG



Nou is zij de baas!

Maar laat haar maar vegen, schuren, zeepsoppen en poetsen. U kunt terwijl wat beters doen.... met Loeb spreken over dat wat U wilt vernieuwen. Het komt in orde, hoor!

VOORDEELIGE AANBIEDINGEN:

Prima Axminsterkarpotten 3 x 4 1/2 f 47.50
1e kwaliteit Bouclé 3 x 4 1/2 f 32.50
Tapis-Belgekarpetten, prima wol f 17.50
Loopers, cocos, bouclé enz. vanaf f 0.85
Overgordijnen in diverse soorten vanaf f 14.50
Tafelkleeden, wol, moquette, velours enz. vanaf . . . f 6.95
Divankleeden, idem vanaf f 13.75

DE NIEUWSTE KLEUREN EN HOOGST MODERNE PATRONEN.

ZEIL, LINOLEUM EN FELTEX, MATTEN, VITRAGES, EN MYSTÈRES
enz. enz. in enorme keuze en lage prijzen.

Gratis leggen van Zeil en Linoleum.

Bedragen tot f 250.- ZONDER VOORUITBETALING!
Vraagt de nieuwe voorwaarden, ze zijn eenvoudig VERRASSEND.

GEOPEND TOT 8 UUR, ZATERDAGS TOT 10 UUR.

LOEB OPPERT 63
ROTTERDAM
TELEF. 53578

N 32



Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

SPROETEN komen vroeg in 't voorjaar. Koop tijdig **SPRUTOL**

Pot 90ct. Tube 50ct. Zeep 60ct Bij alle drogisten

ZONDER DIEET

ben ik in korten tijd 20 pond
lichter geworden door een een-
voudig middel, hetwelk ik ieder-
een gaarne mededeel. Schrijf aan
Mevr. Noto Haadinegoero,
GR 5, Torenstr. 8, Den Haag

KUNSTGEBITTEN f 55.-

Absoluut pijnloze behandeling
desgewenst termijnbetaling.
Ook voor Ziekentondsleden.

**Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam**
Iederen dag geopend van 9-3
en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12
en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

LIJDERS AAN MAAGPIJN



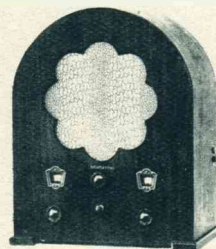
maagkramp, zuur, hartwater
en slechte spijsvertering zullen
baat vinden bij het gebruik
van het reeds meer dan
40 jaren in den handel zijnde
Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is
voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken
en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO



Voor de
daling
Eng. Pond

f 175.-

Thans

f 145.-

Compleet geplaatst met inge-
bouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703

Betaling vanaf f 10.- p. maand



MET
SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak
GEKLEURD

45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar



Nivea: dozen van 15-90 cts., tuben van 35 en 55 cts.

Nivea-Olie: flesschen van 75 en 120 cts.



Vóór het scheren

en wel vóór het inzeepen behoort men zich steeds met

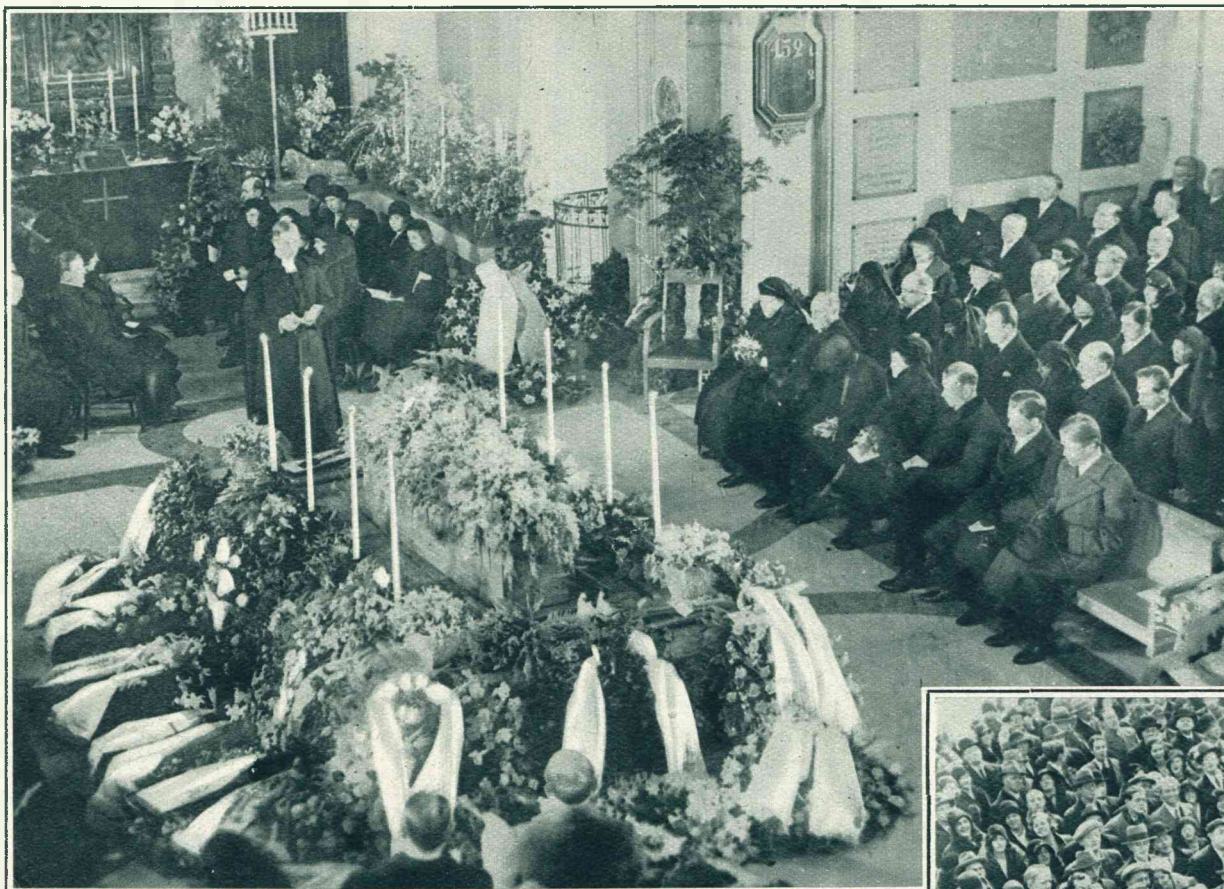
NIVEA of NIVEA-OLIE

in te wrijven, niet te sterk, want dat houdt de schuimvorming tegen! Men
kan zich ook 's avonds al inwrijven. De huid wordt
dan soepel, de baard zacht en men heeft geen last
meer van ruwe, opengesprongen huid.

Ook het uitscheren van den nek bij bobbed hair gaat
aangenamer bij het gebruik van Nivea.

Alleen Nivea en Nivea-Olie bevatten het huidver-
zorgende Eucerit.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

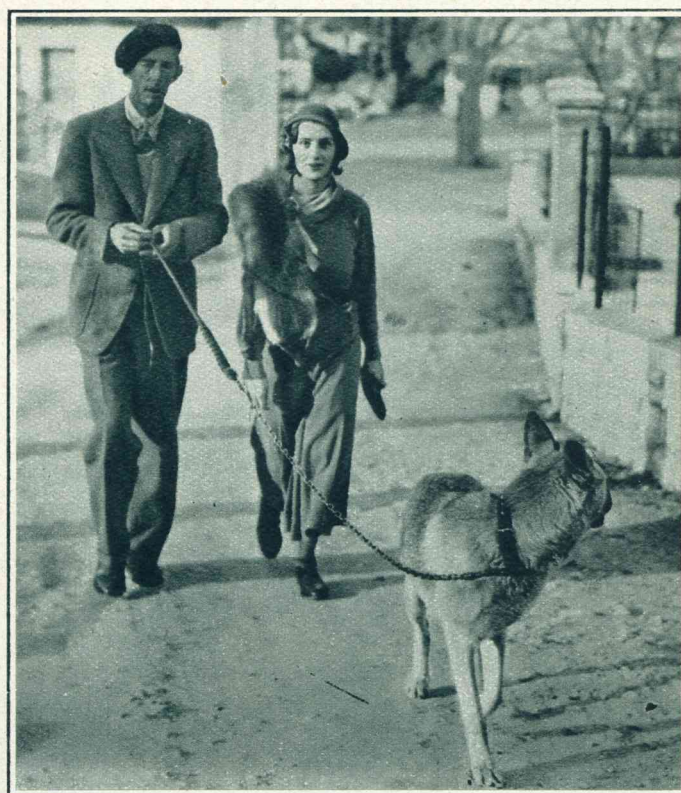
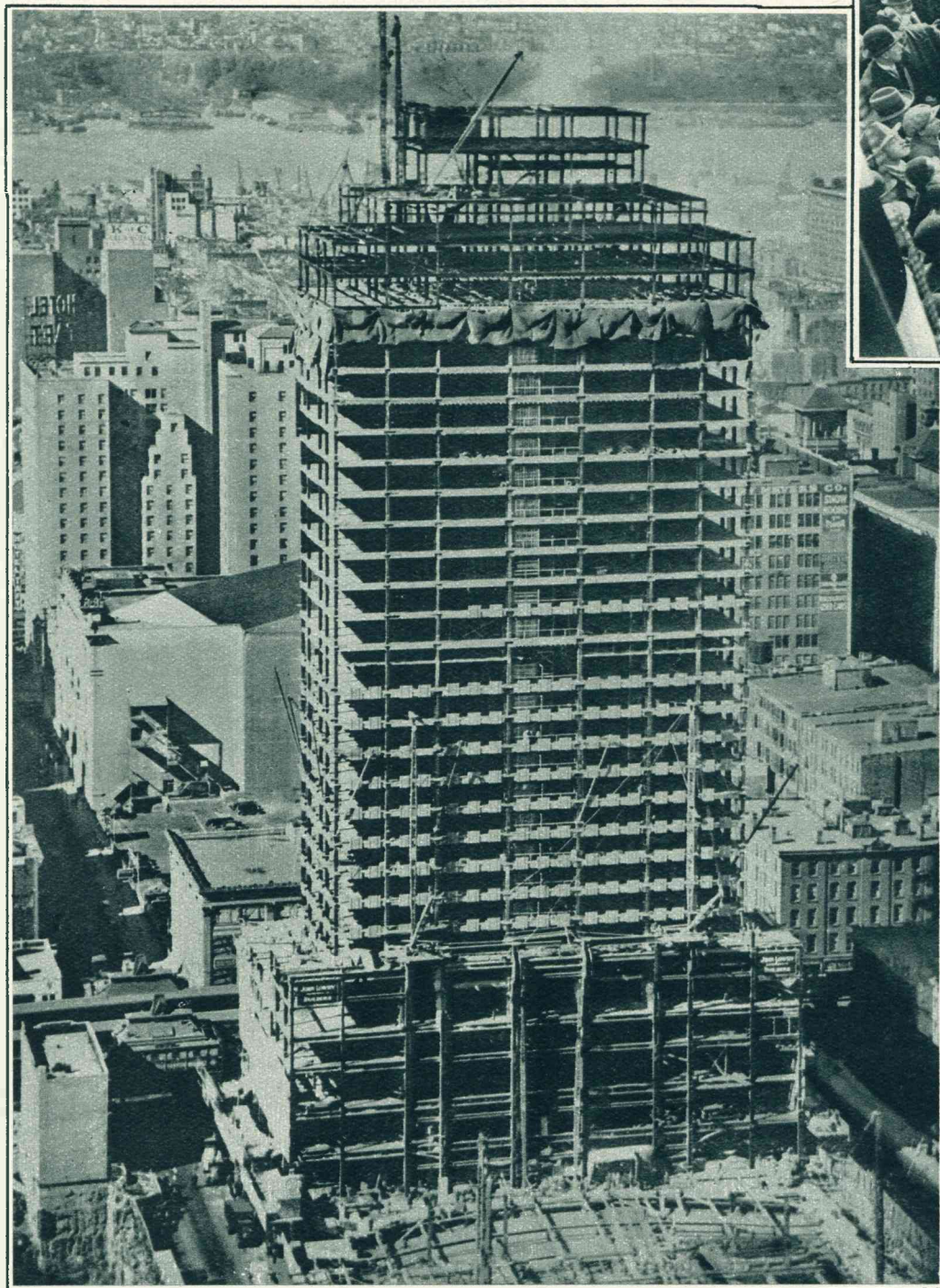


In het crematorium te Stockholm werd een rouwdienst gehouden voor den in Parijs overleden Zweedschen lucifermagnaat Ivar Kreuger. Daarna werd het stoffelijk overschot verascht.

UIT
DEN

VREEMDE

Koning Christiaan van Denemarken wenscht temidden van een groote menigte den winnaar van een estafette-loop dwars door Kopenhagen geluk.



Te Nice ontmoeten ex-prins Lennart en zijn echtgenote, thans de heer en mevrouw Bernadotte, den vader van den bruidegom, prins Willem van Zweden. Men ziet hem hier op wandeling met zijn schoondochter.

De bouw van de „Radio City”, de nieuwe theaterwijk in New-York, die onder oppertoezicht van den jongen Rockefeller wordt opgetrokken, vordert snel. Het Rockefeller theater in aanbouw.

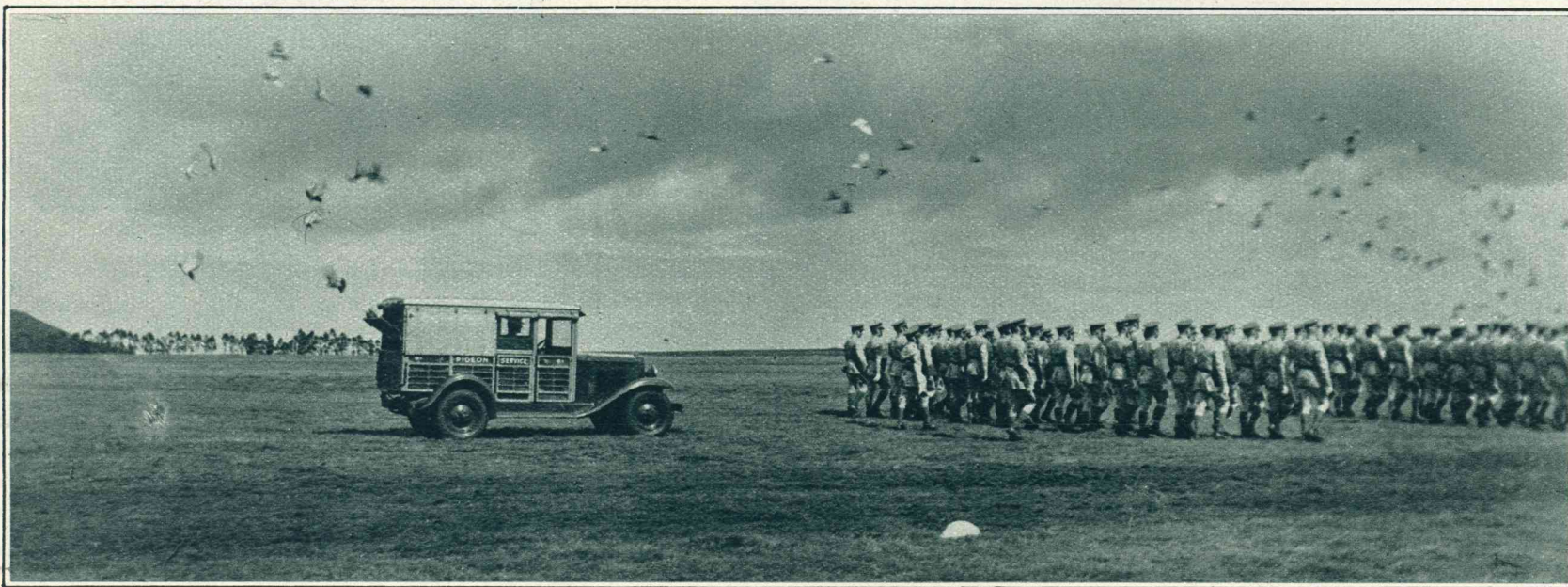
St. Patrick'sdag, de feestdag ter herdenking van de Iersche onafhankelijkheid, werd te Dublin gevierd met een groote parade. De tanks zelfs trokken door de straten.



Een brandende kerk. Enkele oogenblikken voordat de laatste ge- raamten van de stads- kerk te Hampden (Ver- eenigde Staten) ineen- stortten, slaagde een fotograaf er in deze lugubere foto te maken.



Te Berlijn wordt op het oogenblik kinderspeelgoed verkocht, vervaardigd door leden van jeugdoevereeningen. Een uit hout gesneden leeuw, met wollen manen.



Legeroefeningen voor postduiven in het Amerikaanse leger. Terwijl de soldaten opmarcheeren, worden de vogels uit hun manden, die in de auto staan, losgelaten en brengen de tijding van de komst van den troep vooruit.

Lentefeest in Terneuzen

De actieve winkeliersvereniging „Klimop" te Terneuzen verzint maar steeds iets nieuws om 't publiek naar de Terneuzensche markt te lokken, waarbij het geheele stadje welvaart. Op Woensdag 23 Maart werd een lentefeest georganiseerd, origineel en aantrekkelijk, met den zgn. pokenoptocht. 't Is lente en de poken gaan het huis uit: de jongeren dragen ze in optocht mee. Voorop de groote pook.



En... strooiende bruidjes.

STEDESTEMMEN

SOUBURG

Ditmaal zij een extra-liedje
aan dit Zeeuwsche dorp gewijd:
Nu een luchtmet deze zomer
boven 't Zeeuwsche land zich spreidt.
Luchtschip Rotterdam naar Schouwen
zet zijn reis naar Souburg voort:
Zeeland los uit isolatie,
K. L. M. is 't tooverwoord!
Voortaan kunnen Noorderlingen
tusschen werktijd en diner
eventjes naar Souburgs kermis.
Is dat wat? Wie gaat er mee?
Souburg, pas nu op je tellen,
trek van deze lijn profijt,
Sleur de vele luchtvaartklanten
naar je dorpje voor een tijd!
Zorg met spoed voor wat attracties,
Sticht een V.V.V. met spoed,
En de crisisakeligheden
zullen wijken, en voor goed!

De reus, die de lente aankondigt.

Achter de poken verschijnt het lente-tafereel.



Geëscorteerd door twee zonnige pages, schrijdt de godin van de lente voort...

...wier glimlach alle zorgen en wintergedachten verdrijft.

Gratis

MONSTER VAN EEN
MIDDEL TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

De jeuk, veroorzaakt door ekzeem of andere huidaandoeningen, kunt ge in enkele seconden doen bedaren. De eerste druppels D.D.D. stillen direct het jeuk. dringen diep in de poriën door en doden de ziektekiemen, die zich daar bevinden. Deze geneeskrachtige vloeistof wordt met succes aangewend bij alle aandoeningen der huid en hoofdhuid. Koop een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist, of vraag per briefkaart een gratis monster aan de D.D.D. Company, A'dam, Afd. 32 C-11

**DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten



VRAAGT UW DROGIST

Dr. H. NANNING's Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen
in korten tijd de ontstoken
slijmvliezen. De



maakt het inbrengen zeer ge-
makkelijk. Verkrijgbaar bij alle
Apothekers en Drogisten à
f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Vrouwenhanden

blijven ondanks alle huishoudelijke
arbeid gaaf, zacht en blank door

PUROL



Fietsen op 63-jarigen leeftijd. Hoe zij dit doet?

"Ik heb groot vertrouwen in Kruschen", schrijft een 63-jarige vrouw. „Gedurende de afgelopen 3 jaar heb ik geen enkele keer overgeslagen 's morgens bij het ontbijt een klein beetje te nemen, de fles staat altijd op tafel. Ik weet zeker dat ik het aan Kruschen te danken heb, dat ik op 63-jarigen leeftijd nog zoo levendig en flink ben, zoowel naar lichaam als geest. Ik fiets en rijd veel auto, en veel van mijn vrienden vragen mij het recept, waardoor ik mijn goede gezondheid en energie heb. Ik zeg altijd: „Kruschen Salts en werk.“

Kruschen is een combinatie van de zes zouten, die het lichaam noodig heeft om het gezond en flink te houden. Een klein beetje iederen morgen in den eersten kop thee of koffie spoort lever en nieren aan tot krachtiger werking. Zoo ingenomen is Kruschen smaakloos. U bemerkt

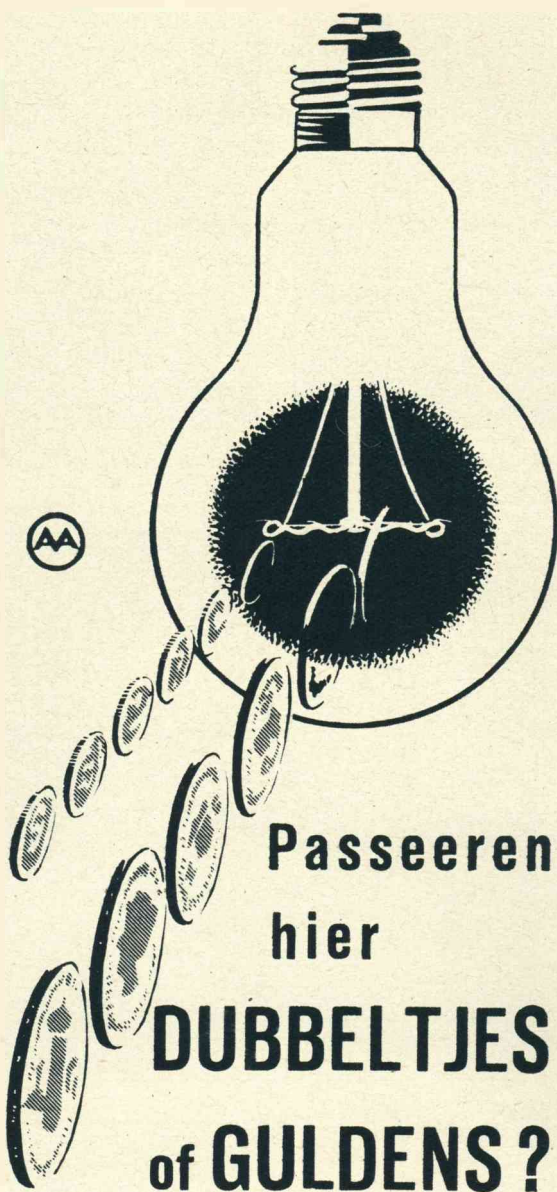
**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209. Amsterdam-C.

Een wonder

hoe de zon elken morgen nieuw leven wekt en nieuwe schoonheid schept. Een wonder ook, hoe elken dag opnieuw één enkele behandeling met „Zij“-crème nieuw leven en nieuwe schoonheid schenkt aan Uw huid.

DOELMATIGE PUBLICATIE
VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG
VOOR UW ONDERNEMING

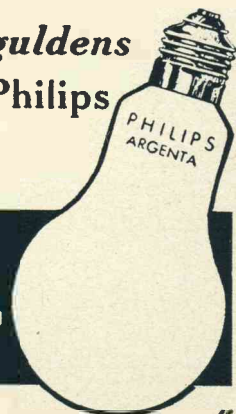


Passeeren
hier
DUBBELTJES
of **GULDENS?**

Van buiten zien alle lampen er ongeveer hetzelfde uit. Maar op den dunnen gloeidraad binnen in den ballon en de zuiverheid van het edelgas waarmee de ballon gevuld is, komt het aan! Die gloeidraad kan zuinig met stroom omgaan of hij kan stroom verslinden.

Koopt een *guldens* besparende Philips lamp.

**PHILIPS
„ARGENTA“**



„100 Watt is pas Wat“

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden. Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering. Adm. G. DE WAARD, Van Heusdestr. 13b TELEFOON 30013 tramlijn 4, 15, 16 en 17. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT. Alwinastraat 23 (Heijplaat)
J.v. TURENHOUT. Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK. Betje Wolfstraat 44.
DE ROON. Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN. Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD. Nassaulaan 20. Schiedam
KREUKNIET. Strijenschestraat 56 Schiedam



**SAN
FRANCISCO**
Heerlijk bros en zoet
30 ct. per half pond.
VERKADE

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Met zachte Hands



**Uw likdoorns kwijt
onder garantie**

Al is de pijn van Uw likdoorn ook nog zoo hevig, Trannosan Remedy stopt ze onmiddellijk en vooral... den likdoorn bent U kwijt.

Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy is de nieuwe, prachtige vinding van Prof. Dr. Polland van de Universiteit Graz.

Hoe hardnekkig ook Uw weerproef (likdoorn) of eeltplek den tand des tijds hebben weerstaan, tegen Trannosan Remedy zijn ze machteloos. Zij verdwijnen binnen twee dagen. De pijn houdt onmiddellijk op, zodra de Remedy er op komt. Het lijkt een wonder. Neem de proef en verwijder U kwelgeesten.

Garantie: U ontvangt het geld terug, als deze Remedy niet helpt. In elk doosje vindt U een Garantie-Bewijs. Niemand op de wereld kan U dit geven, alleen Trannosan.

Gratis: In elke doos een gratis Voetbad van Prof. Dr. Polland tegen transpireerende en brandende voeten voor een serieuze proef. Trannosan Voetbad is bereid uit 14 minerale zouten met zuurstof en koolzuur, die bij het baden actief worden. Versterkt spieren, pezen en zenuwen.

Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy (met gratis voetbad) in elke goede Drogisterij of Apotheek tegen 45 cents per doosje voor veelvuldig gebruik.

Trannosan Company - Rotterdam

Fabriek en Kantoor: Filialen in: Parijs - Brussel - Berlijn - Londen
Verlaatsstr. 52-56 Zürich - Batavia - Paramaribo - Singapore

Trannosan helpt snel en wel



Vlissingen mint den promotiewedstrijd van Hulst met 4-0. Spelmoment uit dezen belanglangrijken kamp. Het doel van Hulst in gevaar.



Vóór het treffen tusschen Vlissingen en Hulst. De gasten huldigen hun tegenstanders met het behaalde kampioenschap.

ZEEUWSCHE SPORT

Eenigen tijd geleden hebben wij beloofd, onze lezers een en ander te zullen vertellen over den Z.V.B. en zijn clubs. Nu de K.N.V.B.-competitie haar belangrijkheid ver verloren heeft en wij, terwijl wij even op adem komen, rustig afwachten, wat de Zeeuwsche promoties ons zullen bieden, lijkt het ons een geschikt moment eens na te gaan hoe de adspirant K.N.V.B.-ers, als wij de in Z.V.B.-verband spelende verenigingen en elftallen zoo mogen noemen, er voor staan.

De Z.V.B. is eigenlijk de leerschool, welke iedere club moet doorloopen om in den K.N.V.B. opgenomen te worden en niet alleen de clubs, maar ook H.H. scheidsrechters genieten hier hun vooropleiding. Wij willen het hier speciaal echter hebben over de verenigingen en dan kunnen wij beginnen te zeggen, dat de weg van 3e klasse Z.V.B. naar K.N.V.B. 3e klasse minstens even moeilijk is als de weg van 3e klasse K.N.V.B. naar de hoogste trap, het eerste klasschap.

In den Z.V.B. treft men, evenals bij zijn grooten broer, drie klassen. In ieder van deze klassen heeft men weer eenige afdelingen A.B. enz. al naar gelang daaraan in onze moeilijk te bereizen provincie behoefte is en naar gelang van het aantal elftallen. Zoo treffen wij b.v. in Zeeuwsch-Vlaanderen West de 2e klasse C met slechts twee elftallen n.l. de reserves van Breskens en F.C. Sluis, terwijl op het eiland Schouwen en Duiveland de derde klasse C met slechts drie elftallen werkt. De oorzaak hiervan is natuurlijk, dat de reizen voor de verenigingen te duur zouden worden, wanneer deze elftallen b.v. zouden worden ingedeeld bij een afdeling op Walcheren of Zuid-Beveland, ja zelfs bij Oostelijk Zeeuwsch Vlaanderen.



Vergeefsche pogingen van Hulst om het doel van Vlissingen te kunnen treffen. Spelmoment uit den promotiewedstrijd te Vlissingen.

Een hoekschop op het doel van Vlissingen, tijdens den met 4-0 door deze club gewonnen wedstrijd tegen Hulst.



In totaal hebben de diverse klassen 10 afdelingen, waarin 63 elftallen spelen, van 39 verenigingen, terwijl 13 verenigingen niet in de Zondagcompetitie uitkomen, doch elkaar straks in de Zaterdagcompetitie zullen bekampen, met naar wij vernamen nog een aantal nieuwe verenigingen, welke reeds in beginsel besloten hebben tot toetreding en welke hoofdzakelijk op Zuid-Beveland gevestigd zijn. Hoewel de aanvankelijk zoo vlot verlopende competitie door bestuurswisselingen en de griepperiode tamelijk veel stagnatie heeft ondervonden, zijn er toch reeds enkele kampioenen te begroeten. Wij willen echter beginnen met een afdeling, waar nog geen kampioen is en wel 1 A, in welke afdeling Zeeuwsche Boys (Goes) de beste kans maken. Nog twee puntjes en hun naaste concurrent Goes 2 heeft geen kans meer,

terwijl Vlissingen 3 vorige week door te verliezen van de Boys reeds werd uitgeschakeld. De 1e klasse B. heeft in Terneuzen 2 haar kampioen, welk elftal met 16 punten uit 9 wedstrijden, tegen zijn naaste concurrenten Breskens 11 uit 11 en F. C. Sluis en Clinge 10 uit 10 met S.T.E.E.N. 8 uit 9 lang geen slecht figuur slaat. Wij zien dan ook de Terneuzenaren naar den K.N.V.B. verhuizen, waarvoor het 1e elftal van Terneuzen zijn reserves in de gelegenheid heeft gesteld door naar de 2e klasse te promoveeren vorig jaar. De 1e klasse C moeten wij in Schouwen en Duiveland zoeken, waar Schouwen er het beste voor staat op het oogenblik, terwijl Sinoto 2 en Zierikzee 2 met Burgh de naaste concurrenten zijn. Er is van de Schouwensche afdelingen nog weinig te zeggen, daar zij door haar late opname in den Bond nog weinig wedstrijden hebben gespeeld.

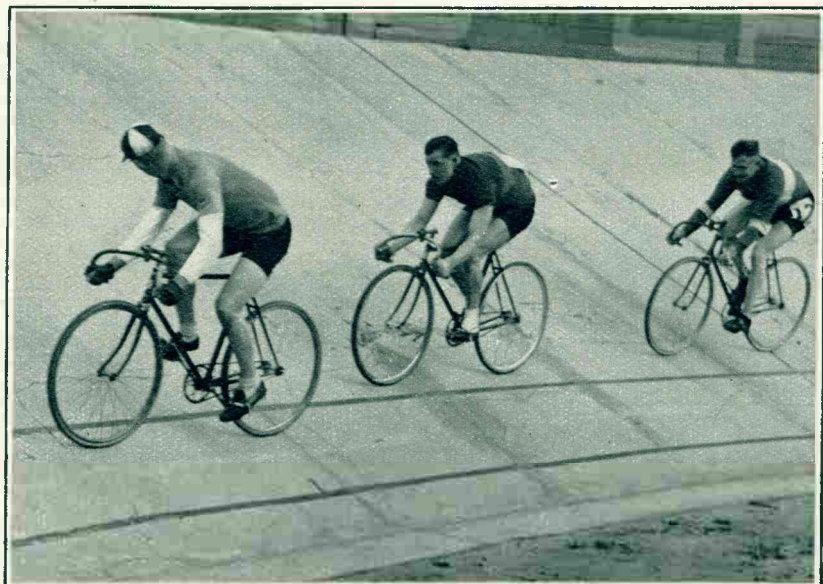
De kranige Souburgsche ploeg, welke wij eenige weken terug reeds in ons blad afbeeldden, is de sterkste uit 2A gebleken. R.C.S. heeft zich in een paar jaar tijds prachtig omhooggewerkt. Ongeslagen

kampioen worden was hun ideaal, doch het 4e elftal van Middelburg smaakte het genoegen de kampioenen in hun 13-en wedstrijd nog even te remmen. Goesche Boys en Ierseke zijn de opvolgers op de ranglijst. In 2B. veroverde Stoppeldijk de eereplaats met Sluiskil en Hontenisse als strijders om de tweede plaats. 2 C. heeft slechts 2 elftallen en hiervan bleken de Breskens-reserves te sterk voor hun collega's van F.C. Sluis.

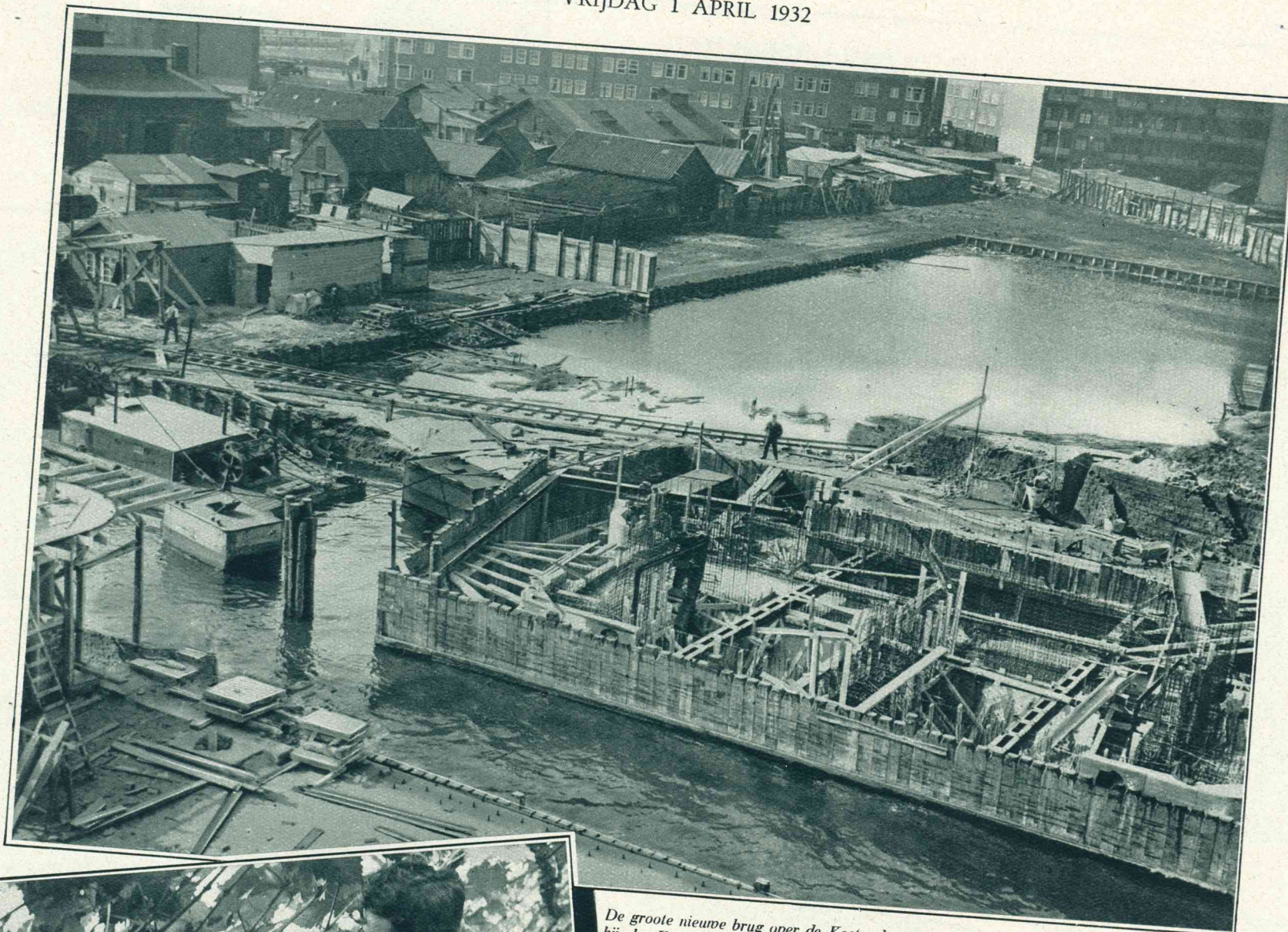
De Schouwensche tweede klas is nog ver van de eindsprint, doch reeds komt er eenige teekening in, met Sinoto 3, Zierikzee 3, Burgh 2 en Schouwen 2 als de sterksten. De 3e klasse A. toont ons nog verschillende gegadigden, waarvan Goes 3 naar onze meening de beste kans heeft. De Zeeuwen 3, R.C.S. 2 en 's Heer Arendskerke zijn evenwel ook nog niet uitgeschakeld en zoodra Goes 3 ook maar een puntje verliest, komen de Zeeuwen gelijk te staan. De wedstrijd Goes 3—De Zeeuwen 3 belooft dan ook wel spannend te worden.

De laatste kampioen is Koewacht in 3 B, met 3 punten voorsprong op Sluiskil 2, dat de tweede plaats bezet.

In de laatste afdeling 3 C. is nog maar één wedstrijd gespeeld n.l. tusschen Brouwershaven 3 en Sinoto 4, waarbij eerstgenoemde de sterkste bleek en met 6—3 won. Verder treffen wij in deze kleine afdeling alleen nog Zierikzee 4, dat tot heden nog niet gespeeld heeft. Natuurlijk zou aan de hand van de ranglijstjes nog veel meer te vertellen zijn, doch plaatsruimtegebrek gebiedt ons beperking.



Nieuws van de wielervedstrijden te Ginneken. Op den 2en Paaschdag vonden op de baan te Ginneken internationale wedstrijden plaats. Op onze kiek ziet men v. d. Horst, Pijnenburg en v. Oers tijdens de beslissende sprint in de bocht.



De groote nieuwe brug over de Kostverlorenkade bij de Houthaven te Amsterdam nadert haar voltooiing. Een overzicht der werkzaamheden.

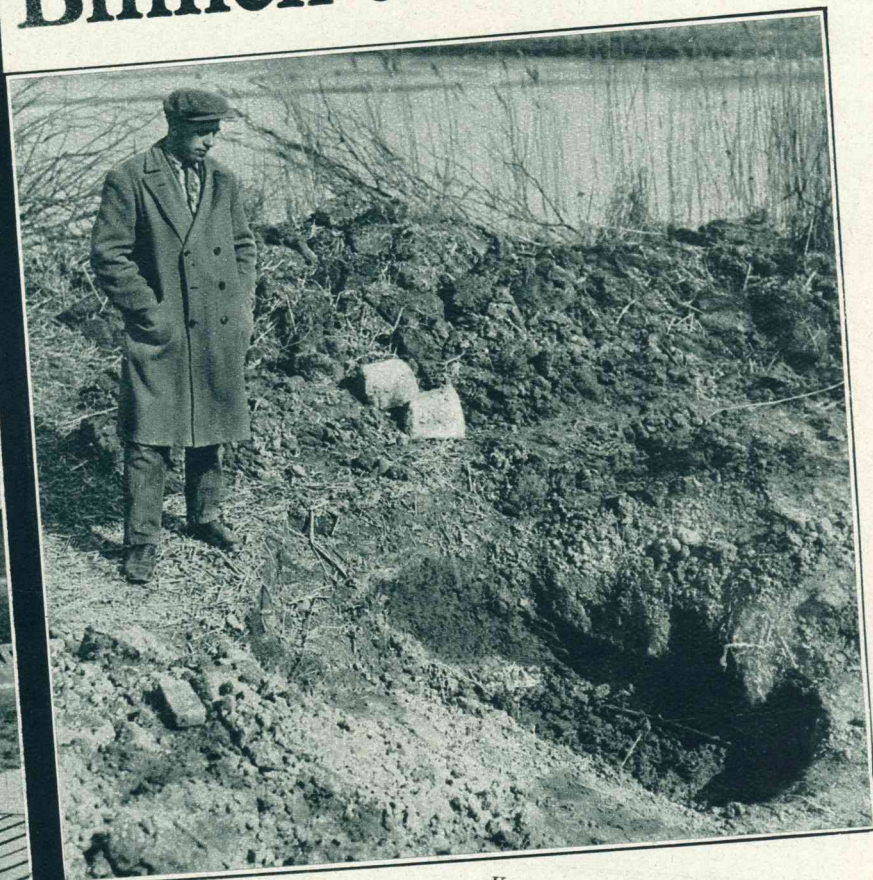
Binnen de Grenzen



Dank zij het zachte voorjaar slaagden de kweekers te Poeldijk er in, thans reeds de eerste rijpe druiven in hun kassen te plukken.



Lente in Den Haag. De dames van de roeivereniging „De Laak” brengen hun boot buiten.



Voor ongeveer anderhalf jaar terug had op een schip, dat bij Moordrecht voor anker lag, een gruwelijke kindermoord plaats. Thans is onder aan den dijk de plaats ontdekt waar het lijke werd begraven.

In onze grachten zwemt de zwaan;
Want zonder haar is 't niets gedaan! (Goes)

En eend en gans en duikelhoen
Zorgen voor leven in 't plantsoen. (Middelburg)



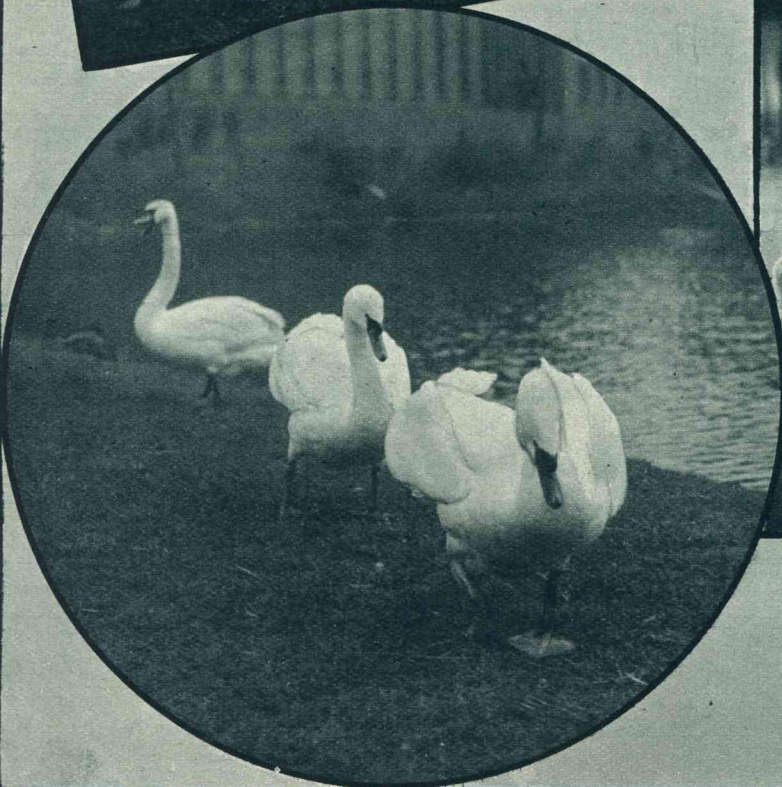
Zeeuwsche



Hij werd door 'n
auto weggesleurd,
en zij, alleen ge-
laten, treurt....¹⁾
(Goes)

Twee ganzen
troosten haar:
Kwek, kwek,
Zoo klinkt het
uit hun gelen
bek. (Goes)

FILM



Maar is 't verdriet wel zoo gemeend?
Zij wordt weer in den echt vereend....

Geplas, gesnater aan den kant
Gewis, de lente is weer in 't land.
(Middelburg)

1) Te Goes werd onlangs een zwaan overreden en nu is per advertentie door het gemeentebestuur om een nieuw exemplaar gevraagd, dat inmiddels is ontvangen.